

DŽEK
SLEJD

BROJ
81

ŠEJN

CENA
100 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

devojka ozloglašenog bandita

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

DEVOJKA
OZLOGLAŠENOG
BANDITA

NIŠRO FORUM-OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 81

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
GIRL OF THE DISREPUTABLE BANDIT

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Erika KOČIŠ HORVAT
Julijana KARDOS

Štampa: 5. II 1986.

Tržište: 16. II 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — GIRL OF THE DISREPUTABLE BANDIT. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/29 od 28. II 1979. godine.

U susednoj prostoriji neki predmet s treskom se razbi o drveni pod. Staklo na prozoru kao da se razbilo u paramparčad. Neka žena je ciknula, a zatim se čuo dubok muški glas.

Zapadnjak odmahnu rukom i osmehnu se.

— Izgleda da ovi tamo prave neko veliko spremanje, zar ne? — upita on šankistu.

Međutim, lice čoveka koji je točio piće ostalo je bezizrazno. Čutao je.

Šejn se osvrnu unazad. Kao da je samo njemu sve to bilo smešno. Svi ostali u sali slušali su namrštena lica tresak i lom, koji je dopirao iz sobe.

Ponovo odjeknu proderan ženski glas.

— Obična bračna svađa — reče Šejn kao da se izvinjava za ono što je malopre rekao. — Tu niko nema prava da se meša.

Jedan čovek baci metalni novac na sto.

— Valjda će se jednom već naći neko ko će tom nitkovu pokazati zube! — viknu on ljutito i uputi se prema vratima.

— Ali, izgleda da je ovo prešlo svaku meru, momci — reče Zapadnjak.

— U pravu ste — složi se jedan čovek koji je stajao za šankom. — Taj medved će je ponovo isprebijati na mrtvo ime.

— Zašto vi ne uđete u sobu i vidite šta se to tamo događa? — upita Šejn šankistu. — Uostalom, ovde smo mi, gosti, i ne želimo da slušamo užasne krike te žene i psovke tog neotceanog nitkova.

Šankista nije ništa odgovorio.

Zapadnjak ispi ostatak svoga piva iz čaše i pođe prema vratima iza kojih se čula galama i tresak.

— Čuvajte se, momče! — opomenu ga neki stariji čovek.

Lom i tresak su se nastavili. Čovek je psovao gadno, žena je vriskala.

Zapadnjak otvori vrata.

U sobi je vladao nered kao na nekom malom bojnopolju. Ništa više nije stajalo na svom mestu od nameštaja.

Na izgužvanom tepihu ležala je mlada žena i vriskala. Pored nje je klečao neki dežmekast čovek i udarao je papučom po glavi. Nije se obazirao na to što je Zapadnjak ušao u sobu.

Međutim, ubrzo se trgao i pogledao prema visokom čoveku.

Žena je ućutala. Gledala je razrogačenih očiju Zapadnjaka. Njeno lice je bilo krvavo, haljina pocepana. I pored razbarušene kose i nateklog lica Šejnovom oku nije promaklo da primeti da je lepa.

— Potrudite se da vas ovog trenutka odnese vetar! — viknu čovek ljutito. — I, zatvorite vrata za sobom!

Bio je to čovek širokih ramena. Izgleda da je bio jak kao bik.

Žena je bila srednjeg rasta, nežna i ljupka.

— Odlazite! — obrati se žena Šejnu. — Vi sigurno ne znate ko je on!

Zapadnjaka ni najmanje nije interesovalo ko je taj bivo od čoveka.

— U susednoj sobi sede gosti — reče on mirno. — Zar ne možete tiše da se dogovarate?

Čovek je skočio kao oparen. Njegovo lice bilo je iskrivljeno od besa. Pojurio je prema Šejnu.

Zapadnjak je u prvom trenutku pomislio da tom džinu zatvori vrata ispred nosa. Međutim, predomislio se. A, već je bilo i kasno za to.

Snažni čovek je već bio naleteo na njegovu levicu koja je sevnula kao munja kroz vazduh.

Da li je moguće da izgled vara?

Džin je posrnuo kao da ga je neko udario maljem po glavi. Zateturao se i opružio se koliko je dug. Pao je na leđa.

Zapadnjak je bio iznenađen. Jeste, njegov udarac je odseo na pravo mesto, ali on nije očekivao da će tu grdosiju od čoveka tako lako srušiti. Možda je imao slabu bradu, pomisli Šejn? Okrenuo se prema vratima saluna.

Ljudi su se cerili. Prosto kao da nisu verovali svojim očima. Šejn odmahnu rukom. Zatvorio je vrata.

Žena ga je tupo gledala.

Zapadnjak je pružio ruku da joj pomogne da ustane, ali ona je istrгла svoju ruku.

— Bežite iz grada pre nego što se taj medved probudi — reče ona.

Ne mešaj se u tuđu bračnu svadu! To je stara mudrost!

Zapadnjak dodirnu obod svog šešira.

— Vaš suprug, madam? — upita on.

— On! — viknu žena i odmahnu rukom.

Zatim je polako ustala. Nije prihvatila Šejnovu ruku. Uputila se sama prema krevetu. Hramala je.

Prema tome kako je soba bila nameštena, prema zavesama, cveću, parfemu, izgleda da je to bila njena soba.

— Ja vas ne razumem, madam — reče Šejn. — Ako on nije vaš suprug onda...

— On nije moj suprug — ciknu žena besno. Sela je na krevet. — Da li ste razumeli ono što sam vam rekla? Izgleda da precenjujete svoju snagu, mister. Pa to je Birni Hikori! Sada vam je jasno, zar ne? Ne želim da vas taj medved zgazi kao bubu.

— Ne brinite, madam — odvrati Zapadnjak. — Jednom je već pokušao i nije uspeo. Isto tako će se provesti ako još jednom pokuša. I tu će biti kraj. Ali, da vas nešto pitam, zašto mu dozvoljavate da vas tuče?

— Vi ste, izgleda, neki šaljivdžija — reče ona. — Zar ne vidite tog momka? Taj može jednim udarcem da ubije vola. Kako ja mogu da se branim?

Šejn priđe bliže krevetu.

— Vi morate da odete kod lekara, madam — reče on. — Hajdete, ja ću vas odvesti!

Ona je pokazala rukom prema mestu gde se nalazio onesevešćeni čovek.

— A on? — upita žena. — Šta mislite, da li će on ostaviti na miru mene, vas i doktora? Ne, smrviće nas!

— To ćemo tek videti — reče Zapadnjak i pruži joj ruku. Trgia se.

— Da li vas boli? — upita Šejn.

— Da — odvrati ona i namršti se.

Ali, izgleda da je davo uzeo igru u svoje ruke!

Kada je Zapadnjak podigao ženu s namerom da je iznese iz sobe, začuo je neobičan zvuk iza sebe.

Morao je da je spusti ponovo na krevet.

Birni Hikori se bio podigao s poda. Zgrabio je brzo jednu stolicu, zamahnuo s njom i bacio je napred.

Žena kriknu i baci se nazad na krevet.

Zapadnjak je podmetnuo laktove. Drvo krenu. Leva Šejnova ruka je utrnula. Uplašio se da je slomljena.

Šejn je bio ljut kao ris. Reagovao je munjevito.

Udarac njegove desne ruke ovog puta nije pogodio bradu ogromnog čoveka, već ga je pogodio po nosu.

Snažni Hikori posrnu nazad. Ali, zatim se zateturio i pao licem na pod sobe.

Taj nitkov je stvarno bio jako težak i snažan. Teško onome koga njegova pesnica stigne!

Žena je prestala da plače.

— Idemo! — predloži Zapadnjak i pruži joj ruku. — Da li možete da hodate ili da vas nosim?

— Čini mi se da ću moći da koračam — reče ona tiho.

Zapadnjak je pridržao i poveo je prema vratima koja su vodila kroz sporedni izlaz.

Ubrzo su se našli na ulici.

— Tamo je! — reče ona. — Doktor Edvards.

Pokazala je rukom prema suprotnoj strani ulice.

Šejn je već bio primetio natpis na kući.

Kad su se vrata otvorila oglašilo se zvonce.

Pojavio se doktor u belom maršilu.

— Šta se to dogodilo? — upita on ženu.

— Pala sam niz stepenice — odgovori ona.

— Hm — zamisli se doktor. — Onda je najbolje da vas detaljno pregledam.

Uhvatio je za ruku i poveo je u ordinaciju.

— Vi ćete malo sačekati, mister! — obrati se on Zapadnjaku.

— Kako da ne! — osmehnu se visoki čovek.

Doktor pokaza rukom stolicu. Uhvatio je ženu za ruku i odveo je. Uskoro su se za njim zatvorila vrata.

Zapadnjak skide šešir. Osvrnuo se unaokolo i seo.

Prošlo je dosta vremena. Skoro čitav sat.

A, onda se pojavio doktor.

Zapadnjak ustade.

— Izgleda da su malo napukla pojedina rebra, mister —

reče doktor. — Osim toga, ima jako mnogo povreda na telu. Kakve su to bile stepenice?

Zapadnjak nije odgovorio.

— Da li bih mogao da razgovaram s njom? — upita on.

— Pa, naravno, da možete, mister — osmehnu se doktor. — Međutim, da vam saopštim nešto. Vaša žena mora da leži i potrebno je da je ja lečim. Ukoliko se vi slažete, ja imam jednu bolesničku sobu. Međutim, to je dosta skupo. Lečenje, hrana, soba, to izađe deset i po dolara dnevno.

— Slažem se! — reče Zapadnjak.

— Da li možete nešto i unapred...

Zapadnjak izvađi sto dolara i pruži ih lekaru.

Doktor se osmehnu i brzo strpa novčanice u džep.

— Izvolite, mister — reče doktor.

Zapadnjak uđe u ordinaciju.

Žena je ležala na krevetu. Glava joj je bila obavijena zavojima. Njena plava kosa se skoro nije ni videla.

Gledala je netremice Šejna. U njenim očima blistale su suze.

— Kako se osećate, mađam? — upita Zapadnjak.

— Bolje mi je — odgovori ona. — Hvala vam!

— Nema na čemu — promrmlja visoki čovek. — Ali, pitao bih vas nešto drugo. Ko je taj Birni Hikori?

Njene oči su se napunile suzama.

— Ostavila sam svog momka pre tri meseca u San Antoniju — reče ona tiho. — A on je poslao tog bivola Hikorija da me vrati nazad.

— Zar je to moguće? — upita Zapadnjak. — Pa nije valjda taj vaš momak naredio da vas Hikori na silu odvede?

— Jeste! — potvrdi ona. — To i Birni priznaje. Taj medved me je već nekoliko puta istukao i naterao me da krenem s njim. Ali, ja sam uvek uspela da mu umaknem.

— Vi radite tamo preko, zar ne?

— To je moj salun, mister. Kupila sam ga pre četiri nedelje.

— Pa onda ste vi Kerol!...

— Ne, nisam! — prekide ga ona ljutito.

— Izgleda da je tako!

— Ja sam Dženi Anderton, mister. Prethodna vlasnica saluna zvala se Kerol. Ljudi su me savetovali da ne prodam taj dućan. A, ko ste...

— Zovem se Šejn.

— Drago mi je, mister Šejne, i hvala vam.

— Nemojte se toliko zahvaljivati. Dženi! Vi ćete zasada ostan ovde. Ja ću obavestiti tamo preko vašeg šankistu, a o tom Birnju ću se postarati ja lično.

— Čuvajte se. On verovatno nije sam.

— Ne brinite! — reče Šejn i uhvati je nežno za ruku. Ustao je i krenuo.

Žena podiže obrve i osmehnu se umorno.

— Čuvajte se, mister — reče ona tiho. — Moj momak je jako opasan čovek i ako sazna bilo šta...

— Nemojte mučiti svoju lepu glavu tako teškim mislima, Dženi — pokušavao je Zapadnjak da je smiri. — Najvažnije od svega je to da se vi oporavite. A, šta će biti dalje, videćemo!

— Niste oдавде? — upita ona.
 — Nisam, ali ostaću izvesno vreme. U svakom slučaju, vi sada pokušajte da spavate, mađam.
 — Hvala vam, Šejne. Vi ste tako dobri.
 — Doći ću ujutru da vidim kako vam je! — reče on i mahnu joj rukom. Izišao je iz sobe.
 Doktor je sedeo u ordinaciji.
 — Razgovarali ste sa svojom ženom, mister? — upita on.
 — Jesam! — odvrati Zapadnjak. — Molim vas da ne puštate nikoga unutra kod nje, doktore. Da li mi možete obećati da će biti tako?
 — Pa, naravno, mister...
 — Šejn.
 — Mister Šejne — nastavi doktor. — Vi možete mirno spavati. Vaša žena je zbrinuta.
 Zapadnjak klimnu glavom. Stavio je šešir na glavu i izišao iz prostorije.

II

Kada se Šejn vratio u salun razgovor je odjednom prestao. Svi su gledali prema Šejnu.
 Prvi mu je prišao šankista.
 — Odveo sam Dženi kod doktora — reče Zapadnjak tiho.
 — A, da li se taj bik nalazi još uvek tamo?
 Šankista odmahnu glavom.
 — Odlepršao je kao ptičica — reče on. — Pre desetak minuta. I neka ga davo nosi. Međutim, nemojte misliti da sam ja ravnodušan, mister! Pokušao sam jednom da pomognem, ali to kopile me je dobro izudaralo. Još uvek imam modrice po celom telu. A bilo nas je trojica. Otađ se više nikad nisam usudio da se suprotstavim tom gorili.
 — Otkad je to tako?
 — Otkako sam ja ovde šankista kada je Dženi ponovo otvorila salun.
 — Taj nitkov nije oдавde! Gde on, u stvari, stanuje?
 — Eno tamo u „Amarilo palasu”.
 — Biće veselo! — reče Zapadnjak. I on je takođe iznajmio sobu u istom hotelu.
 Šankista podiže prst uvis.
 — Dženi misli da taj nitkov nije došao ovamo sam — reče on tiho.
 Zapadnjak odmahnu glavom.
 — Još jedno piće, ser! — reče Šejn glasno. A zatim je šapnuo tiho šankisti da i dalje vodi salun kao da se ništa nije dogodilo. — Morate ćutati. Jednostavno kažite da Dženi leži tamo u susednoj sobi!
 — Sve ide tačno kao i dosad, mister — reče šankista. — Ne berite brigu. Tu sam ja!
 Zapadnjak se osmehn timeru i podiže ruku u znak pozdrava. Izišao je iz saluna i vratio u hotel.

Birnija Hikorijsa nigde nije bilo.

Zapadnjak pride recepciji. Zavukao je ruku u džep i potom portiru tuisnuo u ruku jednu zelenu novčanicu.

— Kada je ovde došao Birni Hikori, mister? — upita on tiho.

— Pre četiri nedelje.

— Da li je bio sam?

— Jeste. Međutim, kasnije su mu se pridružila još dva njegova prijatelja.

— Jesu li još ovde u gradu?

— Da. Sva trojica spavaju u istoj sobi. Broj sedamnaest. To je gore na kraju hodnika.

— Jesu li sada gore u sobi?

— Mora da su gore. Mister Hikori je malopre utrčao u hotel i odmah krenuo brzo uz stepenice.

— Hvala vam — reče Zapadnjak. Uputio se prema stepenicama koje su vodile gore.

Ali, da li je to sada igra slučaja? U susret mu je dolazila devojka sa kovrdžavom kosom koja je zajedno s njim doputovala kočijama.

Bila je to jako privlačna žena, crne kose i tamnih kesteljastih očiju. Dosta visoka, ali ne baš jako vitka. To se baš i dogodilo Šejnu kod nje.

— Gle, opet vi! — reče ona i stade.

Šejn skide šešir i klimnu glavom.

— Zdravo, Eliza! — reče on veselo. — Sinoć sam vas tražio. Ali, moj trud je bio uzaludan. A, mogu li danas da vas pozovem na ručak?

— Na žalost, to nije moguće — reče ona i osmehnu se vragolasto. — Ali, zato ja vas pozivam na jedno piće onamo preko u salunu „Blek Džek”. Tu ja radim.

Zapadnjak razvuče lice. Znači, u tom grmu leži zec!

— Malo ste me zbunili — osmehnu se on. — Čini mi se da ste rekli da tražite svoju majku, zar ne?

— Zamislite, umesto toga našla sam svog oca! To je vlasnik saluna „Blek Džek”! Videćemo se kasnije.

Okrenula se i pošla niz stepenice. Njihala je zavodnički kukovima. Bila je sigurna da je visoki čovek posmatra.

Tek kod izlaznih vrata se okrenula i dobacila Šejnu poljubac rukom. Izišla je napolje.

Šejn se isceri. Krenuo je dalje.

Sa „koltom” u ruci on je naglo otvorio vrata sobe broj sedamnaest.

Njin trojica su sedeli za stolom i, izgleda, pričali o tome kako im je sreća okrenula leđa.

Birni Hikori je bio okrenut licem prema vratima, a ostaloj dvojici Zapadnjak je video samo leđa.

Hikori je ućutao. Izgledalo je kao da se ukočio od straha.

Dvojica ostalih skočiše. Izgleda da su nameravali da potegnu revolvere. Međutim, predomislili su se. Jer, cev Zapadnjakovog revolvera bila je đavolski onasno uperena u njih.

— Mir, momci! — viknu Šejn. — Pakujte svoje stvari i gubite se odavde što brže možete. Inače, ja ću vas lično poslati

na onaj svet. Ja ću sutra ujutru da zavirim u vašu sobu i ako nekog ugledam, budite sigurni da će leteti olovo!

Povukao se nazad i zatvorio vrata za sobom. Pričekao je.

Unutra u sobi nešto se prevrnulo. Trojica nitkova pojurili su prema vratima.

Zapadnjak gurnu vrata nazad.

Jedan od nitkova žestoko tresnu glavom o tvrdo drvo i pade ispred nogu dvojice ostalih.

Šejn ponovo povuče vrata. Sada je stajao na pragu sa „kol-tom“ u ruci.

— Okanite se ljudi čorava posla! — ciknu on ljutito. — Zar vam nije jasno da ja nisam deda Mraz?

Hikori i drugi nitkov su ćutali. Zapadnjak podiže obrve.

— Eto tako! — promrmlja on. — Ja sam imao iako mnogo strpljenja, ali tome je sada došao kraj!

Šejn se povuče polako nazad. Zatvorio je vrata i oslušnuo. Ništa neobično.

Zapadnjak se uputi u svoju sobu. Obukao je tamno odelo.

Salun „Blek Džek“ bio je neko sumnjivo mesto. Ličio je na neki obor za svinje koji je malo počišćen. Tu su ljudi mogli da se ošišaju i obriju, a veoma često su ostajali i bez svojih novčanika.

Međutim, vlasnik saluna, prepreden i lisac, ni u kom slučaju nije mogao biti Elizin otac. On je svakih petnaestak dana dopuštao da neke od gostiju dobiše veliku sumu novca na kocki; a devojke u salunu bile su stvarno prvoklasne. I, muškarci su se uvek ponovo vraćali.

Ipak, to je bio dućan za priču.

Prigušeno svetlo u svakoj prostoriji, tapacirani zidovi, neobično lepo obučene devojke u svilu i somot sa raskošnim grudima i zavodnički istaknutim butinama! Sve u stilu i namenjeno da muškarci ovde zaborave kako su teško stekli to malo para u svom džepu.

Konobari, krupijeji, kockari i naravno gazda bili su svi obučeni u crno svečano odelo.

Kada je kugla krenula začulo se mrmljanje u prostoriji.

Zašto se Šejn uputio ovamo? Sve ga to nije interesovalo. Ali, želeo je da vidi Elizu. On je u džepu imao nalog Sedme brigade da krene na sever. Tamo su naftonosna polja. Ali nešto nije bilo u redu. I oni koji su imali veliki dobitak, a i oni koji su dobijali manje sa svojih imanja, kao da su zaboravili na sve ostalo! Ponašali su se kao slon u porcelanskoj radnji. Hvatali su jedan drugog za gušu.

Ali, naftonosna polja bila su još daleko ispred njega.

— Imate li neku posebnu želju, ser? — čuo je Zapadnjak glas iza sebe.

Šejn je na sebi imao tamno odelo i ličio je na nekog bogatog vlasnika naftonosnih polja. Gledao je jednu sliku nekog starog holandskog majstora koja je visila na zidu.

— Ne — odvrati on i pogleda momka u crnom odelu koji je stajao iza njega.

A onda se već pojavila i Eliza.

— Ja ću se postarati za ovog džentlmena — reče ona veselo i uhvati Šejna pod ruku.

Momak u crnom odelu se naklonio i udaljio.

Zapadnjak se iscerio.

— Ti izgleda hoćeš da me upoznaš sa svojim ocem, zar ne? — upita on.

Ona se osmehnu vragolasto.

— Devojka vodi muškarca da ga upozna sa svojim ocem tek kada namerava da se uda za njega. A ti mi još nisi ponudio brak.

— Pa, otkud ti znaš da ja to neću učiniti već sledećeg trenutka? — upita Šejn.

Osmehnula se.

Međutim, njene oči su nekako čudno poigravale.

— Molim te! — šapnu mu ona na uho. — Izbavi se iz ovog pakla ovde!

— Šta? — upita Zapadnjak takođe tiho.

Devojka se podigla na prste kao da hoće da ga poljubi.

— Spasavaj me! — reče ona tiho.

Zapadnjak huknu.

— Biće tako, Eliza.

Na koje li je sada grane spao? Da spasava posrnule devojke? Pa, skoro da je bilo tako!

— Odlično — ciknu Eliza. — Onda odmah idemo tamo pozadi.

Kejt Kolmen stajao je pred njima. Vlasnik saluna „Blek Džek”.

Bio je to stasit čovek od oko četrdeset godina, lep i privlačan. Žene su se verovatno lepile za njega, pogotovu one koje su sanjale o nekom bogatom čoveku koji će ih odvesti negde tamo u visoko društvo.

Sklonio se u stranu i pokazao rukom prema vratima na kojima nije bilo broja.

Eliza povede Šejna napred i uvede ga u sobu sa crvenom oznakom na vratima.

Zapadnjak dosad nije video takvu prostoriju!

Crvene tapete, crvenkasto svetlo, nameštaj u istoj boji. Skoro da čovek pomisli da se nalazi u zemlji snova.

Eliza skide haljinu. I, šta je to sada? Njen donji veš bio je sav u crvenoj boji.

Zapadnjak steže zube.

Devojka skinu i ostali deo odeće sa sebe.

Bila je lepa. Čvrste, krupne grudi, noge kao izvajane. Tako je i zamislio Zapadnjak dok su putovali kočijama.

— Ti možeš da mi se približiš, Šejne — reče ona. — I, ja ću ti dozvoliti da uzmeš sve što želiš. Drugim muškarcima to ne dozvoljavam. U Bostonu sam završila školu pevanja, a Kolmen je tražio pevačicu. Ali, gde se ja stvarno sada nalazim? Dospela sam u jedan odvratni burdelj! Ja sam pevačica, a ne neka laka devojka! Jeftina, privlačna prostitutka! Ne želim da budem to! A, taj Koleman ima otmene goste, nitkov!

— I, ti ne želiš da ostaneš ovde, Eliza? — upita Zapadnjak.

— Ni za živu glavu, Šejne! Pre bih se ubila!

— Onda se obuci, Eliza!

— Sigurno si primetio da sam lagala dok smo se vozili u kočijama, Šejne. — Ja nisam bogata. Siromašna sam i ovo je jedini način na koji mogu da ti platim.

— Nije loša ponuda, devojko! Ali, ja je ne prihvatam. Zato bi bilo najbolje da se obučeš.

Uzela je mider.

— Možeš makar da mi pomogneš! — reče ona i osmehnu se. Zapadnjak je zakopčavao na leđima.

Njegov pogled je klizio naniže. Kakva zadnjica! Pa to odavno nije video! Kao izvajana. Međutim, uspeo je da se savlada. Ako se upusti u tu slatku igru, mogao bi ga đavo odneti!

— Taj Kolmen je pravi pravcati đavo — reče ona pošto se obukla.

Šejn stavi ruku na njeno rame.

— Ništa ne mari — odvrati visoki čovek i odmahnu rukom. — I ja sam takav, možda još gori.

Uhvatio je pod ruku.

Izišli su iz sobe. Prošli su kroz prostoriju za prijem gostiju i uputili se prema izlaznim vratima.

Međutim, ne lezi vraže! Kolmenovi ljudi su bili brži od njih.

Četiri tipa u tamnim odelima isprečila su im se na putu.

— Šta je to? — upita Kolmen podrugljivo. — Zar se vama ne dopada kod nas?

Zapadnjak i Eliza stadoše.

— Predomislio sam se — odvrati Šejn brzo. — Vaše sobe mi se ne dopadaju i zato ću odvesti Elizu kod mene u hotel.

— Dobro, ser! — reče Kolmen. — Kako vi želite. Međutim, to će vas koštati dosta! Petsto dolara!

Ispružio je ruku napred

Šejn pusti Elizu da bi oslobodio svoju ruku. Izvukao je iz svog džepa svežani novčanica. Pri tom je gurnuo Elizu prema vratima koje je otvorio jedan lakej.

Zapadnjak je prebrojavao novac i premeštao ga iz ruke u ruku sve dok se Eliza nije udaljila iz đavolski opasnog prostora.

A, zatim je sevnula njegova pesnica.

Kolmen polete nazad kao da ga je grom pogodio. Pao je na pod kao klada i ostao nepokretan.

Momci u crnim odelima su bili zbunjeni. Tek posle nekoliko sekundi su se pribrali i ispružili ruke napred kao bokseri.

Ipak, predomišljali su se ko će prvi da krene prema snažnom čoveku.

Šejn im je pomogao da se reše te brige. On je jednim munjevitim zahvatom zgrabio jednog od njih i bacio ga prema zidu gde se nalazio čiviluk.

Momak je tresnuo na pod i ostao da leži.

Ostala tri nitkova ustuknuše. Uplašili su se.

Zapadnjak više i nije obraćao pažnju na njih. Izišao je napolje i uhvatio Elizu pod ruku. Pošli su prema hotelu.

Devojka ga je zbunjeno gledala.

— Šta je to s tobom, Eliza? — upita Šejn. — Imala si celu noć na raspolaganju da razmisliš!

— Sinoć i danas pre podne vežbala sam sa jednim klavi-

ristom. Kad sam pitala Kolmena kada ću početi da pevam, on mi je pokazao ugovor koji sam potpisala. A, tu su bili i ti odvratni momci u crnim odelima. Oni izgleda motre na to da neka devojka ne umakne iz saluna!

Bila je sva zbunjena. Došla je da se pročuje kao pevačica, a Kolmen je hteo da od nje napravi prostitutku!

— Pa kako ti nije palo na pamet da pevačice ne nastupaju u salunima, lepotice? — upita visoki čovek. — Ljudima koji igraju rulet u kockarnici to bi samo smetalo.

— Eto, toga se nisam setila.

— Odakle si došla ovamo? Pričala si mi da...

— Nađi neke kočije i izbavi me oдавде što pre — prekide ga ona. — Makar samo do sledećeg grada gde ću moći da zaradim novac za dalje putovanje. Oh, nemam para ni hotel da platim.

— Ne brini za novac — ohrabri je Zapadnjak. — Sada je već kasno. Kupiću ti kartu da kreneš sutra ujutru kočijama.

Stali su.

— Kolmen mi je zapretio da će me njegovi ljudi vratiti ako se usudim da pobegnem i da će mi u tom slučaju brijačem prerezati grkljan!

Zapadnjak povede devojku napred.

— Samo polako, Eliza — umirivao je Šejn. — Kolmen neće uspeti tako brzo da se povрати. A osim toga, mi možemo rano ujutru da odemo kod šerifa. Ne verujem da će Kolmen moći noćas da te uznemirava. Reći ću portiru da zaključa ulazna vrata.

Tek kada je s Elizom ušao u salu setio se toga da u ovom gradu mora da reši još jednu zagonetku. A, Amarilo je bio samo jedna usputna stanica.

Međutim, još nije bilo kasno!

Ušao je s Elizom u mali bar hotela. Tog trenutka prišao mu je čovek sa recencije.

— Mister Hikori i njegovi drugari su otišli — saopštio mu je portir.

Zapadnjak je bio iznenađen. Iscerio se.

— Kada ste vi izišli iz hotela, ti džentlmeni su sišli dole sa svojim stvarima, platili hotelski račun i nestali.

Šejn izvadi džepni sat.

— Da li oni mogu da uhvate još neku kočiju? — upita on.

— Ona im nije ni potrebna, ser — odvrati portir. — Ti džentlmeni su odjahali na svojim konjima.

Zapadnjak zahvali na obaveštenju. Nastavili su da koračaju prema baru. Ušli su unutra.

Eliza je stalno okretala glavu prema vratima.

— Ne boji se, draga! — reče on i zagrli je. — Dok sam ja pored tebe ništa ti se neće dogoditi.

Osmehnula se.

— Odvedi ti mene u moju sobu — zamoli ga ona.

Zapadnjak je to odmah prihvatio.

— Kočija za Abilin polazi u sedam časova! — reče on dok je stajao na vratima. — Reći ću portiru da te probudi. Ja ću te čekati u sali.

Ona je obavila svoje ruke oko njegovog vrata.

— Ostani pored mene, Šejne! — molila je ona.

Zapadnjak podiže obrve. Ušao je s njom u sobu i zatvorio vrata za sobom.

Unutra je bilo mračno. Samo slaba svetlost sa ulice bacala bledu senku kroz prozor.

Zapadnjak je uze u naručje. Poljubio je, a ona mu se potpuno predala. Odneo je na rukama do kreveta.

— Volim te, Šejne! — šaputala mu je ona na uho.

Njen vreli dah milovao je njegovo lice.

Ležali su jedno pored drugog i ljubili se. A zatim je ona uzdahnula duboko kad je počeo da skida njenu odeću.

III

Tačno u sedam sati krenula je kočija za Abilin.

Eliza je gledala kroz prozor i mahala mu belom maramicom. Nije bila zadovoljna, jer se nadala da će Šejn ostati pored nje i da će zajedno krenuti kočijama.

On je platio njen hotelski račun, kupio kartu za vožnju i stavio pedeset dolara u njenu tašnicu. Više nije mogao da učini za nju.

Zapadnjak je morao da krene dalje. Jedan posrednik Sedme brigade ga je već čekao. A vreme je prolazilo đavolski brzo.

Šejn je dugo gledao za kočijom. Sve dok se ona nije izgubila iza prve krivine.

Bilo je još rano da poseti bolesnu Dženi. Odlučio je da se vrati u hotel. Sačekao je do deset sati.

Zvonce na vratima se oglasilo kada je Zapadnjak ušao u doktorovu kuću. Zastao je za trenutak ispred ordinacije, a zatim pokucao na vrata.

Ništa! Niko se nije oglasio.

Zapadnjak gurnu vrata. Ušao je unutra.

Ali, gle! Tu ga je čekalo iznenađenje. Đavolski neprijatno.

Doktor je ležao na podu. Bio je onesvešćen.

A krevet je bio prazan. Znači. Dženi Alderton je nestala!

Sigurno su je odveli ti lupeži Birnija Hikorija, pomisli Zapadnjak!

Vratio se u ordinaciju lekara. Bio je ljut.

Tek posle izvesnog vremena doktor je otvorio oči. Gledao je zbunjeno Šejna.

— Ko ste vi? — upita on.

Zapadnjak mu je pomogao da ustane i smestio ga u jednu stolicu.

Šejn odmahnu rukom.

— Kada se to dogodilo, doktore? — upita on.

Lekar je bio još uvek ošamućen. Mahnuo je neodređeno rukom i uperio prst prema ormaru.

— Tamo! — prostenja on. — Tablete, mister!

Zapadnjak je brzo našao tablete. Pružio ih je doktoru, a za-

tim mu je dodao i čašu sa vodom koju je nasuo iz bokala na stolu.

Doktor je progutao nekoliko tableta.

Zapadnjak je strpljivo čekao da se lekar povрати.

— Da li se sada sećate šta se dogodilo i kada je to bilo? — upita on.

— Da! — odvrati doktor. — Bilo je tačno osam sati.

Šejn se udari rukom po čelu. U to vreme mogao je da bude pored Dženi!

— Ti nitkovi su ušli u kuću, a ja uopšte nisam čuo zvono, — objašnjavao je lekar. — A onda je...

— Kako izgleda taj čovek? — prekide ga Zapadnjak.

— Visok i snažan — odvrati doktor brzo. — Široko lice i spljošten nos. Odmah sam ocenio da nešto želi. I, odmah mi je bilo jasno da nemam nikakve šanse protiv njega. To je sve. Dalje se ne sećam više ničega. Verovatno je uzeo sav moj novac.

Šejn pokaza rukom nazad.

— Nije odneo vaš novac, doktore — reče on. — Ali, odveo je devojkicu sa sobom.

Doktor se trže.

— Oh, zaboga! — huknu on kad je ugledao prazan krevet. — Pa, vaša supruga...

Zapadnjak odmahnu rukom. Njemu je bilo jasno da je Birni Hikori bio taj nitkov koji je onesvestio doktora.

— A, kako vam je sada, doktore?

— Bolje! — huknu lekar. — Meni je žao, ali taj čovek je bio suviše snažan za mene i...

Šejn ga potapša po ramenu.

— Vratiću vam novac! — viknu doktor za Šejnom koji je već bio u potpunosti prema vratima.

Zapadnjak je odmahnuo rukom. Izišao je iz kuće i pošao prema salunu.

Još nije bilo otvoreno, ali su vrata bila otključana. Šejn uđe unutra.

Šankista je sedeo na jednoj stolici. Lice mu je bilo krvavo.

Zapadnjak stade pored vrata. Gledao je čoveka ispred sebe kao da ga nikad dosad nije video.

— Isprebijali su me na mrtvo ime — objasni šankista. — Tukli su me sve dotle dok nisam rekao gde se nalazi Dženi. — Sigurno niste ni očekivali da ću dozvoliti da me ubiju zato što neću da im odam tajnu.

— Dobro! — reče Šejn mirnim glasom. — Vama niko ništa ne može da prebači. Međutim, čini mi se da vam je potrebna pomoć lekara.

Šankista odmahnu glavom.

— Bolje je da odete kod doktora — predloži Zapadnjak. — Neka vas pregleda i previje povređena mesta. Kažite mu da sam vas ja poslao. Jer, on je meni ostao dužan.

Zapadnjak je izišao iz saluna i vratio se u hotel da spakuje svoje stvari.

Prednost tih nitkova svakako nije velika. Dženi sigurno neće moći dugo da jaše. Možda su se odlučili da krenu kočijama?

Portir ga je odmerio mračnim pogledom.

Šejn se nije obazirao na njega. Krenuo je brzo uz stepenice. Vremena za gubljenje nije bilo.

Na vratima svoje sobe je stao kao ukopan. Izgleda da je davno uzео igru u svoje ruke!

U prostoriji su sedela četvorica muškaraca sa revolverima u rukama.

Peti nitkov je vrebao negde u hodniku i sada je zabio cev svoga revolvera u Šejnova leđa. Gurnuo ga je unutra u sobu i zatvorio vrata za sobom.

Šejnu je odmah bilo jasno da to nisu ljudi Sedme Brigade. Jer, toliko njih odjednom Sedma brigada ne bi poslala!

Zapadnjakov pogled klizio je od jednog do drugog. Osmehnuo se kiselo.

Trojica su bili odeveni u kaubojska odela. Čizme iz Teksasa, uzane pantalone, kožne jakne preko kariranih košulja, šeširi širokog oboda!

Dvojica ostalih koji su sedeli jedan pored drugog bili su obučeni u obično gradsko odelo. Jedan od njih je bio niskog rasta i debeo. Na sebi je imao braon odelo. Drugi je bio neki mračan, mršav tip u crnom odelu.

Zapadnjak se obrati čoveku obučenom u crno odelo.

— Da li smem da saznam, ko me je ovde dočekao? — upita on.

Dvojica koji su sedeli za stolom izmenjaše poglede. Odmerili su Šejna od glave do pete. Momci u kaubojskim odelima se pakosno isceriše.

— To je, znači, kopile koje meša svoje prste u poslove drugih ljudi! — ciknu čovek u braon odelu.

Zapadnjakov pogled je ispitivački prelazio sa jednog na drugog čoveka. Da li je možda taj nitkov Kolmen poslao ove ljude ovamo zato što je on odveo Elizu iz njegove štale? Osim toga, njemu je bilo jasno da taj Hikori može poslati jednu ovakvu grupu nitkova da Zapadnjak ne bi dobio šansu da krene u poteru za otetom Dženi.

— U kakve poslove? — upita Šejn.

— Primećuješ li nešto posebno na njemu, Džambo? — upita čovek u crnom odelu.

Debeljko pored njega se nasmeja i odmahnu glavom.

— Ništa! — odvrati on.

Nitkovi se isceriše.

Momak iza Šejna koji je još uvek držao cev gvožđurije naslonjenu na krsta visokog čoveka počeo je da se kikoće.

— Mislim da će biti dovoljno ako ga tresnem po toj njegovoj šašavoj glavi! — reče on. — To će mu biti dovoljno da se opameti za večita vremena.

— Polako, momci! — reče čovek u crnom odelu. Podigao je ruku uvis.

Ustao je, stavio revolver na sto i prišao Zapadnjaku.

— Vi ste dva puta sredili mog najjačeg čoveka, zar ne? — upita on. — Ali, ne ličite mi na nekog tako snažnog čoveka!

Zapadnjak se isceri. Sada mu je bilo jasno odakle vetar duva. To je izgleda momak lepe Dženi! Onaj nitkov koji je naredio Hikoriju da Dženi vrati natrag u San Antonio!

— Jeste li vi iz San Antonia? — upita Zapadnjak.

Momak se isceri.

— Pogodili ste! — odvrati on brzo.

— Onda vam treba razbiti vilicu — reče Zapadnjak. — Kako ste mogli da pošaljete jednog takvog grubijana da tuče Dženi?

— Šta to treba da znači? — upita čovek. — Da li se vama dopada moja Dženi?

Odmerio je Zapadnjaka mračnim pogledom.

— Da! — reče Šejn. — Ona mi se dopada i nikad ne bih dozvolio da je neko tako životinjski tuče u salunu punom gostiju. Bilo da je u pitanju Dženi ili neka druga žena, ako još jednom uhvatim tog kućkinog sina na delu, završiće u zatvoru i neće se dobro provesti. Kažite mu to!

— Tako je njemu naređeno!

— Znači, vi ste taj ko mu je naredio! — zaključio Šejn. — Meni je Dženi nešto pričala o tome kad sam je odveo kod doktora. Zar vi nemate nikakvog drugog pametnijeg posla nego da se brinete o tome kako ćete vratiti ženu koja vam je umakla? Čudna mi čuda! Pametni ljudi razmišljaju drukčije. Ali, eto! Dešava se i to. Ja sam mislio da je u pitanju bračna rasprava i da su se supružnici potukli. Ali, kada sam ušao unutra primetio sam da je to neravnopravna borba.

Čovek u crnom odelu pogleda ga oštro u oči.

— Znači li to da ste se vi umešali, a niste znali ko je Dženi? — upita on radoznalo.

Šejn sleže ramenima.

— Otkud bih ja to znao — reče on. — Tek što sam bio došao u Amarilo. Kada sam ušao u salun ta gužva je već bila počela.

Čovek u crnom odelu se ponovo vratio i seo za sto.

— Vi niste ranije poznavali Dženi? — upita Džambo.

— Ne! — odvrati Šejn.

— I niste spavali s njom? — upita Džambo.

— Čoveče, vi ste smešni! — reče Zapadnjak i sceri se. — Pa ko može da spava sa ženom kojoj je polomljeno nekoliko rebra?

Tada je ustao i debeli čovek u braon odelu. Sada su svi već bili stavili revolvare natrag u futrole.

Čovek u crnom odelu prođe pored Šejna i uputi se prema vratima.

Kauboju pođoše za njim.

Zapadnjak ih je zbunjeno posmatrao.

— Nemamo mi ništa protiv vas, Šejne — reče debeljko. — Jednostavno dogodilo se da smo bili u zabludi. Hikori je ispričao da ste vi novi ljubavnik lepe Dženi.

Okrenuo se i pošao za ostalima.

Međutim, Zapadnjak ga je uhvatio za mišicu.

— Samo još trenutak! — reče on.

— Sada je gotovo sve — smeškao se Džambo. — Lorel vam je oprostio. Jedino ostaje da se vi i Hikori objasnite. Ali, za to nema prilike, jer se on nalazi na putu za San Antonio. A ako se zadržite...

— Pa vi ste svi ludi! — prekide ga Zapadnjak. — Ja ću sada otići kod šerifa i javiću mu da je na silu odvedena Dženi

Alderton. Ona nije udata za Lorela. Dakle, to je čista otmica. Jer, od Dženi sam saznao da se ona nikad više neće vratiti u San Antonio.

Debeljkove oči se suziše.

— Vama je izgleda dosta života, čoveče! — ciknu on. — Lorel će vam razmrskati lobanju da će se sve pušiti! Savetujem vam da se manete toga.

Istrgao je svoju ruku i požurio za ostalima.

Zapadnjak je pakovao svoje stvari. Ova priča ipak nije završena za njega!

Kada je odjeknuo topot konjskih kopita, on je prišao prozoru. Nitkovi su jahali prema severu mađa se San Antonio nalazio na jugu od grada.

Zapadnjak je skinuo svoje svečano odelo. Obukao se za jahanje i sa stvarima krenuo dole.

Platio je portiru i zatim krenuo u štalu.

Ubrzo se vinuo u sedlo i poterao konja.

Nije išao prema severu gde su se nalazila naftonosna polja nego je jahao prema jugu kuda su se uputili lupeži koji su odveli Dženi. U San Antonio!

Poterao je mrkova u kas.

Jahao je poštanskim putem i ubrzo je sustigao lupeže.

Kada je ugledao kola skrenuo je sa puta i jahao pola milje pored zaprege.

U kolima su se nalazila četiri muškarca gore na kočijaševom sedištu. Njihovi konji bili su privezani pozadi i kaskali su za kolima.

Zapadnjak je poterao konja brže. Prišao je bliže putu.

Zastao je iza jedne stene.

Nije se prevario. Napred su sedeli Birni Hikori i njegovi drugari.

Kada je kočija prošla Zapadnjak je poterao mrkova prema putu i krenuo za kolima. Ubrzo ih je stigao.

Ugledao je Dženi. Vezao je konja pored ostalih.

Ležala je ispod arnjeva na slami i bila je pokoprivena ćebetom.

Okrenula se kad je ugledala Šejna. Osmehnula se.

Zapadnjak stavi svoj kažiprst na usta. Kliznuo je do nje i kleknuo. Pogledao je napred.

Kroz jedan mali otvor u arnjevima mogao je da vidi leđa nitkova.

— Kako vam je? — upita on.

Ona uhvati njegovu ruku i osmehnu se. Čutala je.

— Treba li da vas vratim natrag? — upita on.

Dženi potvrdno klimnu glavom.

Zapadnjak još jednom stavi prst na usne. Izvadio je revolver.

Okrenuo se još jednom nazad.

Odvezani konji trojice lupeža se više nisu videli.

Tri čoveka gore nisu ni primetili kad je Zapadnjak podigao arnjeve.

— Vi ste trojica nepopravljivih! — reče on glasno.

Nitkovi skočiše kao da ih je guja ujela. Njihove ruke pole-

teše munjevito prema revolverima. Međutim, Zapadnjak nije imao nameru da im pruži priliku da upotrebe opasnu gvožđuriju.

Cev Šejnovog „kolta“ munjevito je odsela na glavi Hikori-ja. Ostalu dvojicu je gurnuo snažno i oni poleteše iz kola prema prašini na drumu.

Zapadnjak se brzo pope na kočijaševo sedište i zgrabi uzde. Konji pojuriše napred kao da ih sam đavo goni.

Visoki čovek imao je još toliko vremena da pogleda dole prema Dženi. Osmehnula mu se.

IV

Bio je već odavno pao mrak kada je Šejn stigao u grad. Dženi je bila zaspala. Zaustavio je kola iza doktorove kuće i ušao unutra.

Opisao je lekaru šta se dogodilo.

Doktor je predložio da devojkicu odvedu kod njegove sestre koja će je negovati za nekoliko dolara dnevno, a on će stalno da obilazi Dženi.

Zapadnjak je potvrdno klimnuo glavom.

Ušli su u kola. Doktor je pokazao kuda treba da idu.

Sa lekarevom sestrom Zapadnjak se brzo sporazumeo. Zatim se vratio u kola i uneo Dženi na rukama u kuću.

— Ovde ste sasvim sigurni, Dženi — reče on. — Čak i da se ti nitkovi vrate u Amarilo neće uspeti da te pronadu.

Objasnio joj je kod koga je smeštena i da će se doktor i dalje brinuti o njoj.

Doktor je sačekao dok je Šejn smestio Dženi i dogovorio sa domaćicom, a zatim je krenuo kući.

Zapadnjak se pozdravio sa devojkicom.

— Laku noć, mister Šejne! — reče Dženi. — Hoćete li me sutra posetiti?

— Na žalost ne, Dženi — odgovori Zapadnjak. — Ali, kroz nekoliko dana ću sigurno doći. Moram otputovati u Penhendl da nešto uradim. Hitno je. Ne brini, neće proći ni pet-šest dana, a ja ću se vratiti.

— Da li mi to obećavate? — upita ona bojažljivo.

— Obećavam! — potvrdi Šejn. Osmehnulo se i podigao ruku. Poljubio je nežno devojkicu u čelo.

— Zaboravite te nitkove, vašeg momka i mene — nastavi on. — Bar za izvesno vreme. Mislite na to da morate da ozdravite.

— Neću vas zaboraviti, Šejne! Hvala vam.

Plakala je.

Zapadnjak se okrete prema starijoj ženi. Pozdravio je klimnuvši glavom i zatim izišao iz kuće.

Kola je ostavio na trgu, a svog konja je poterao prema hotelu, pošto je rano, ujutru hteo da krene u Penhendl.

Portir ga je dočekao s osmehom i pružio mu ključ od njegove sobe.

— Neko je pitao za vas, mister Šejne — reče on. — Rekao sam tom džentlmenu da vi niste tu. Nije mi ni na kraj pameti palo da ćete se vi ponovo...

— U redu! — prekide ga Zapadnjak. — Ko je bio taj čovek? Da li je rekao kako se zove?

— Ne, nije se predstavio — odvrati portir. — Bio je to visok čovek, elegantno odeven. Mislim da ima oko pedeset godina.

— Na čeka me valida u mojoj sobi?

Portir podiže obrve.

— Mister Šejne, ljudi iz San Antonia su pretili da će me ubiti.

— Zaboravite to! — odvrati Zapadnjak i uputi se na sprat.

Nije prošlo ni deset minuta, a neko je pokucao na vrata njegove sobe.

— Slobodno! O tvoreno je!

U sobu je ušao neki visok, elegantno obučen čovek. Ipak, nije imao pedeset godina već najmanje šezdeset.

Sako sa dva reda dugmadi, bela košulja, bele gamašne preko crnih lakiranih cipela! Cilindar i štap sa zlatnom drškom držao je u levoj ruci.

— Jeste li vi mister Šejn?

— Da! — odgovori Zapadnjak i ustade.

— Vi mene ne poznajete. Ja sam Cicero Britn. Ali ćete odmah saznati...

— Sedite! — prekide ga Zapadnjak.

— Hvala! — odvrati čovek i sede.

Lice mu je bilo bledo i nekako je ličilo na masku. Koža na rukama bila je mestimično pokrivena staračkim mrljama.

— Čime mogu da vam pomognem?

Otmeni starac se osmehnu.

— Svakako da ćete moći da mi pomognete, mister Šejne. Ali, pomoći ćete i samom sebi. Odmah će vam biti jasno zašto sam vas potražio kad vam saopštim da sam ja vlasnik saluna „Blek Džek“. Keit Kolmen je taj koji vodi moj salon.

— Onda vi oдавно niste zavirili u taj dućan — odvrati Zapadnjak suvo. — Ni dok ste bili mladić. Verovatno i ne znate kako Kolmen vodi salon?

Lice starog čoveka se smračilo.

— Ništa vi ne brinite, mladiću! Ja se brinem o svom posedu. Zato sam i došao kod vas.

— Dobro, onda predite na stvar.

— Želeo bih da vratim tu devojkicu, mister Šejne. Vidite, još kao mladić naučio sam da čuvam svoju imovinu. Dakle, dovedite mi ponovo Elizetu. Ako to niste u stanju, onda nađite neku zamenu. Naravno, iste vrednosti.

— Udahnite duboko, dedice! — reče Šejn ljutito. Stavio je svoje kažiprste u uši. — Izgleda da ne čujem dobro. Eno, onamo se nalaze vrata! Neću da čujem više nijednu vašu reč, jer ako budete još nešto rekli, izbacicu vas napolje kao da ste džak perja! Razumete li me?

— Niste shvatili u kakvom sosu se nalazite, mister Šejnel!

Zapadnjak se namršti. Znači, taj nitkov nije sam.

Prišao je vratima i otvorio ih. Pogledao je u hodnik.

Nije bilo nikoga.

Okrenuo se.

Međutim, stari čovek je sada već držao revolver u ruci, a cev je đavolski opasno bila uperena u Šejna.

Zapadnjak polako zatvori vrata.

Taj stari nitkov je stvarno izgledao opasno. Šejn je tek tada shvatio kakvu je grešku napravio što je procenio to kopile sa otrovnim zubima.

— Dajem vam na raspolaganje dvadeset i četiri časa, Šejne! Devojke su u ovom poslu najvažnije od svega. One mogu da postanu rudnik zlata. A ja već imam taj rudnik zlata. Međutim, to bi moglo da se promeni ako izgubim devojke. Ne želim to da dozvolim! Razumete? Sutra uveče bićete mrtav čovek ako ne vratite Elizu ili neku drugu devojku.

Zapadnjak se osmehnuo.

— Ali, ja nisam lovac na devojke! — viknu on.

— Ipak je bolje da postanete lovac na devojke nego da budete mrtav čovek. Možemo postati poslovni partneri, mister Šejne. Ja dobro plaćam za devojke.

— Koliko dobro?

— Ako je ispod dvadeset godina i ako vredi za taj posao, pet hiljada.

Zapadnjak zviznu. Nije ništa rekao.

— Razmislite o tome! — opomenu ga stari čovek. — Ali, do sutra uveče Eliza mora biti ovde. Ja tu devojku smatram svojim sopstvenim posedom, i vi ste je ukrali, Šejne. Za nju neću platiti ni jedan jedini cent. Međutim, vi ste taj koji dobija. Poklonićemo vam život!

Zapadnjak je za trenutak pomislio da zgrabi tog starog lupеža, istrgne mu munjevito „kolt“ iz ruke i da ga baci niz stepenište. Međutim, neki unutrašnji glas ga je opomenuo da to ne radi. Čak se i sklonio s puta starom čoveku kad je krenuo prema vratima.

Neki opasan i lukav čovek, pomisli Šejn! Bez obzira što je star. Verovatno je mnogo stvari prošlo preko njegove glave!

Cicero Brátn je zastao na vratima.

— Nemojte da se usudite da pobegnute da biste izbegli da ispunite svoju obavezu — reče on. — Ako se to desi, onda ćete imati priliku da saznate koliko daleko doseže moja ruka. Naći ću vas i u Meksiku, a ako treba i na severnom polu. Ni u paklu se ne možete sakriti, mladi čoveče! I odatle ćemo vas izvući, apucaćemo vas i ponovo ćemo vas poslati dole natrag.

— Čini mi se da jako mnogo pričate!

Stari čovek podiže obrve.

— Ne! — frknu on i izađe iz prostorije.

Zapadnjak je gledao vrata i češao se po vratu. Bio je jako ljut što je starom čoveku dozvolio da mu čita molitvu. Ali, možda je ipak postupio mudro?

Šejn se uputio u trpezariju. Jeo je na brzinu, popio viski u baru i zatim otišao u svoju sobu. Skinuo je odelo i legao. Zaspao je odmah.

Zapadnjak je idućeg dana na vreme napustio Amarilo. Odjahao je iz grada prema jugu da bi zavarao onog otrovnog starog lisca koji je sigurno naredio da paze na njega.

Kada je primetio da ga niko ne prati, vratio se u luku ponovo na put.

Bilo je već podne kada je stigao u Penhendl. Mnogobrojni tornjevi za bušenje nafte štrčali su na horizontu.

U hotelu „Palas“ uzeo je sobu. Napisao je na jednom papiru broj svoje sobe i ime hotela s adresom, a zatim je ceduljicu stavio u koverat i na njoj ispisao: „ZA FELIKSA MONTANU“.

To pismo ostavio je portiru, a zatim se uputio da pogleda grad koji je poznavao već od ranije, ali koji se jako mnogo izgradio.

Raskošne kamene kuće, zgrade od drveta, kolibe, šatori i barake pokrivali su ogromnu površinu. Skoro da je taj grad po veličini mogao da konkuriše Vašingtonu.

Jeo je u jednom restoranu i posle toga se vratio u hotel.

Feliks Montana ga je već čekao.

Taj čovek se, u stvari, nije zvao Feliks Montana nego je to bilo izmišljeno ime za Lorna Monetela, pukovnika. Znali su se iz Vašingtona.

Lorn Monetel bio je vitak čovek od oko četrdeset godina. To se videlo odmah, bez obzira na civilno odelo koje je imao na sebi.

— Dobar dan, Šejne! — reče on tihim glasom i pruži visokom čoveku ruku. — Šta vas je, do đavola, zadržalo tako dugo?

— Dolazim iz Del Rija i moj konj nema krila!

— Pa, bar ste sada ovde — promrmlja pukovnik. — Već sam bio pomislio da uopšte nećete stići ovamo. Sada smo obojica tu i možemo da zasučemo rukave i prionimo na posao. Hajdete!

Odveo je Zapadnjaka u svoju sobu i ponudio mu da sedne. Zatim je izvadio kutiju cigareta i stavio ih na sto. Ubrzo se pred njima našla i jedna boca vina sa čašama.

Plata pukovnika je ipak bila veća nego Zapadnjakova. Cigarete su bile iz Havane, a vino iz Meksika.

Pukovnik zapali jednu cigaretu.

— Prelazim odmah na stvar, Šejne — reče on tiho. — Nitkov koga mi treba da zgrabimo za gušu i izvedemo ga preč sud zove se Džesamin Steringer. To je ime koje možete videti ispisano skoro svuda u gradu, a i na svakom drugom tornju za bušenje. Toľko je bogat da bi mogao da živi još sto godina od novca koji ima, a da pri tom ne zaradi više nijedan cent. Ali, takvim ljudima to nije dovoljno. Oni osim novca žele i moć. Žele da vladaju i stvarima i ljudima! Polovina stanovnika grada radi za njega. Međutim, on s tim nije zadovoljan. Želi da svi rade za njega. I, ako mi nešto ne preduzmemo, onda će to tako i biti. On će progutati sve svoje konkurente. Kako se to radi, poznato je još iz najstarijih vremena. Uništava svoga suseda, a zatim od njega kupuje jeftino. Tako svaki od njegovih suseda dolazi kao sledeći na red.

Zastao je za trenutak.

— Znate li mister Finša? — upita pukovnik.

— Ne!

— Finš je naš treći čovek. On radi kod Steringera i jako dobro je napredovao. Doduše, još uvek nije Steringerova desna ruka, ali tu je negde blizu. A to je nama dovoljno. Sada Steringer pokušava da uguši kompaniju „Keli braders“. Srušen je jedan toranj i ubijeno je nekoliko ljudi. Braća Keli imaju veliko imanje i na njemu se nalaze tri tornja za bušenje nafte, a Kelijevi su zaduženi i moraju pronaći još nafte ako ne žele da propadnu. I, sada se Steringerovi ljudi trude da spreče bušenje. Finš je tamo vođa grupe i zna sve ljude koji se noću prikrajavaju na imanje braće Keli i prave štete.

— Pa, onda ste vi i Finš već daleko odmakli.

Pukovnik se nasmejao.

— Što se toga tiče, skoro da je ostalo jedino to da uhapsimo Džesamina Steringera. Međutim, baš u tome je problem. Ne možemo da mu se približimo.

— Ni Finš?

— Finš bi mogao da ga uhvata, ali ne može da ga izvuče iz horde njegovih revolveraša. Tu bi nam bio potreban čitav eskadron konjice. Mislio sam ja i na to. Ali, njihove starešine to nisu mogle da prihvate.

— Može li Finš da uzme mene kao radnika?

— Baš sam tako i zamislio celu stvar. Vi ćete se sutra ujutru rano javiti Finšu tamo kod tornjeva za bušenje. Sve ostalo ćete saznati od njega. Popijte to vino!

Zapadnjak ispi čašu i ustade.

Pukovnik je takođe ustao.

— Ja ću biti u vezi sa Finšom, mister Šejne. Nabaviću koње i pripremiću sve da odmah odvezemo Steringera. To će ti objasniti Finš.

Pružio je ruku Zapadnjaku.

— Mister Finš živi ovde pod svojim pravim imenom, zar ne? — upita Šejn.

— Jeste, tako je. On i vi. A ja sam Feliks Montana. Nemojte to da zaboravite!

— Uamtiću! — odvrati Šejn i izađe iz prostorije.

Sedma brigada poslala je tri čoveka. Onda je taj Steringer neka jako velika zverka!

Zapadnjak se uputio u svoju sobu. Ali, ne lezi vraže! Na stepenicama je stajao čovek u braon odelu. Dežmekast i snažan. Džambo, pomisli Zapadnjak.

Šejn stade. Njegova ruka naslonila se na dršku revolvera. Znači, ti pasji sinovi su ipak krenuli za njim da se obračunaju zato što je odveo lepu Dženi i vratio je u Amarilo.

Džambo se osmehnulo.

— Halo, Šejne! — doviknu on kao da je iznenađen. — Da li je ovo samo slučaj? Da vi niste krenuli u poteru za nama?

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Vas sam već i zaboravio — odgovori on.

— I mi smo vas zaboravili, Šejne — smejao se debeljko. — Ali, dodite ovamo! Lorel želi da vas pozdravi. Predložiće

vam jedan dobar posao. On nije zaboravio da ste vi dva puta sredili Hikorija.

Zapadnjak se kiselo isceri. Znači, nisu znali šta se dalje dogodilo!

— Za takve momke Lorel uvek ima neke posebne zadatke — reče debeljko i pođe niz stepenice.

Šejn pođe za njim.

Džambo ga odvede u neku prostoriju na spratu hotela.

Unutra se nalazio Lorel okružen petoricom momaka u kaubojskim odelima.

Lorel ustade i pruži Šejnu ruku.

— Halo, Šejne! — reče on. — Kako si?

— Odlično!

— Sedi! — reče Lorel raspoloženo.

Zapadnjak klimnu glavom i sede.

— Silvester, Čarli i Mek — predstavi Lorel svoje momke. — Onog ko te je doveo ovamo već znaš. To je Džambo.

Džambo sede za sto i skide šešir. Bio je ćelav. Međutim, to mu nije mnogo smetalo. Bio je stvarno simpatičan i bez šešira na glavi. Delovao je nekako mirno i staloženo. Kao rođen za jednu partiju pokera.

— Želimo da uhvatimo jednu dobru gusku ovde u Penhendlu, Šejne! — objasni Džambo.

— Dobro ugojenu — dodade Lorel.

Zapadnjak razvuče lice.

— I ja sam zbog toga potreban? — upita.

— Radi se o nekojko miliona — reče Lorel. — Zar ne želiš i ti da dobiješ komad od tog velikog kolača?

— Tako nečeg se ne bih odrekao — odvrati Šejn i osmehnu se. — Pogotovu kada saznam o čemu se radi i kakva je moja uloga.

— Ja ću ti reći sve — reče Lorel i nagnu se napred.

Debeljko i ostali momci se isceriše. Gledali su Šejna, očekujući šta će on da kaže.

— Da li ti je poznato ime Steringer, Šejne? — upita Lorel.

Zapadnjak pogleda unaokolo. Morao je biti oprezan! Jer tu negde u tom grmu leži zec. Slegao je ramenima.

— Nemoj da lažeš! — frknu Lorel. — Steringer me je iznajmio da dođem u Penhendl kako bi uhvatio tebe i predao te njemu. Kao na tacni, razumeš?

— Šta? — upita Zapadnjak.

— Tako je! — potvrdi Džambo.

Momci su uživali u tome što je Šejn bio toliko iznenađen.

— Za pola miliona trebalo je da ti izbušimo ruku u lobanji, Šejne! — objasni Lorel i nasloni se nazad.

— Ti si gotov, zar ne! — ciknu Džambo. U njegovoj ruci se odjednom stvorio revolver. — Ne mrđaj!

Šejn podiže ruke uvis.

Debeljko mu priđe i izvadi „kolt“ iz njegove futrole. Zatim je uzeo revolvere ostalih i stavio ih u povez na struku zapadnjakovih pantalona tako da se spolja nisu mogli videti.

— Zar ovo nije izvanredno? — upita debeljko svoje drugare. — Šest topova! Vidiš li ti nešto, Lorele?

— Ne! — odvrati Lorel. Gledao je Zapadnjaka.

Šejn spusti ruke.

— Ali, šta ovo treba da znači? — upita on i sleže ramenima. — Ne razumem vas!

Džambo ponovo izvadi revolvere i dobaci ih momcima jedan za drugim. Posle toga je vratio i Sejnov „kolt“ visokom čoveku.

— Vrlo jednostavno! — objasni Džambo. — Želimo da otmemo Steringera i da ga ucenjujemo. Tražićemo... recimo četiri miliona.

— Najmanje toliko! — zabrunđase ostali nitkovi.

Debeljko se isceri.

— Međutim, od toga pasjeg sina se nikako ne može stići — reče Lorel. — Ko god krene do njega mora najpre da prođe pored njegovih revolveraša. Oni svakog pretraže da li sa sobom nosi oružje. Mi ćemo tebe odvesti vezanog i tako te njegovi pucaroši neće pretraživati. Mi smo već pokušali da uđemo, ali su nam uzeli topove. Ti ćeš nam poslužiti kao neka vrsta pokretnog kofera, Šejne. Da preneseš revolvere, razumeš? A kada se budemo našli ispred Steringera sredićemo njegove telohranitelje, zgrabićemo ga za gušu i odvesti tog bogatog pasjeg sina. Kad Steringeru stavimo cev revolvera na lobanju, onda je igra dobijena. Njegovi revolveraši neće moći ni prstom da mrdnu.

VI

Sada bi bio trenutak da se Šejn posavetuje sa pukovnikom i Finšom šta da se dalje radi. Jer, ovaj plan nije bio tako loš! U tom slučaju tri čoveka iz Sedme brigade mogli bi dosta lako da oslobode Steringera od njegovih ucenjivača.

— Mi smo sve već pripremili — objasni Džambo. — Našli smo dobro skrovište i tamo ćemo odvesti Steringera. Tamo ćemo ga držati dok njegovi ljudi ne donesu četiri miliona.

— Pet miliona! — uzviknuše ljudi razdraženo.

Lorel podiže ruku.

— Sa Šejnom nas ima sedam — reče on. — Dakle, tražićemo sedam miliona.

Izgleda da se dosetio. Svakom čoveku po milion!

— A, kada mislite da to uradimo? — upita Zapadnjak kome je bilo važno da stupi u vezu sa pukovnikom kako bi se s njim dogovorio o detaljima akcije.

— Odmah! — reče Džambo i isceri se. — Steringer već čeka. On želi da sazna od tebe lično zašto si ti krenuo u napad protiv njega i šta ljudi u Vašingtonu znaju o njemu.

— Da li imaš nešto da mu kažeš? — upita Lorel. — Uostalom, jesi li ti stvarno došao ovamo iz Vašingtona? Jer, on se tih ljudi i plaši. Međutim, nas to ne interesuje. Nama je važno da dospemo do njega. A drugo, da li si zainteresovan da učestvuješ u ovom poslu koji donosi milione?

Zapadnjak je osetio da mu se pruža povoljna prilika da se u njegovim rukama nađe Steringer. Zašto bi odbio ponudu ovih nitkova?

Ali, drugog izbora nije ni imao. Bojao se da će ovi momci

upotrebiti i silu ako on odbije da postupi onako kako su oni od njega zahtevali.

Klimnuo je glavom prema Lorelu.

— Slažem se — reče on. — O jednom milionu sam sanjao još od onog trenutka kada sam prvi put uzeo u naručje ženu koja je posle toga tražila novac od mene. A ja sam tada mislio da sam ja taj koji joj učinio uslugu, a ne ona meni.

Nitkovi su se smejali.

— Onda ćemo sačekati ovde u mraku! — reče Lorel odlučnim glasom. — Zaboga, gladni smo i žedni. Ali, šta je tu je.

Bili su to momci spremni na sve. Ali, izgleda da su imali dobru narav. Jedino je Lorel bio tajanstven i teško se moglo pogoditi šta se kuva u njegovoj glavi.

Sedeli su zajedno dok nije pao mrak. Je li su i pili, ali umereno.

Najzad je kucnuo čas odluke.

Kada su svi ustali Zapadnjak je želeo da iskoristi priliku da obavesti pukovnika o onome što se dogodilo.

— Osedlaću svoga konja — reče on. — Naći ćemo se napred tamo na ulici.

— Nećemo uzeti konje. Šejne! — promrmlja Lorel. — Sve je već spremno. Kada smo od Steringera saznali koga treba da ubijemo, pala nam je na pamet lepa ideja. Imali smo dosta vremena da sve pripremimo. Jedino ste vi kasnili. Šejne. Džambo, Mek! Vi možete krenuti.

Njih dvojica staviše revolvere na sto. Udaljili su se.

Lorel i ostali priđoše Zapadnjaku. Vezali su mu ruke na leđima, a zatim ga napunili revolverima.

Kada su bili gotovi, Lorel izvadi sat.

— Krećemo! — naredi on kratko.

Silvester i Bredi zgrabiše Šejna za ruke. Lorel je koračao napred, a Čarli je cupkao za njima.

Izišli su iz hotela. Kroz uzane i mračne ulice stigli su do zapadnog dela grada.

A onda, iznenađenje! Odjednom su se našli na nekoj širokoj aleji. Gorela su svetla i Zapadnjak je ubrzo ugledao visoki zid. Iznad ulazne kapije nalazili su se fenjeri koji su svojom svetlošću probijali tamu. Ugledali su i ljude koji su ih čuli i pošli im u susret. Psi su lajali. Bili su to nemački ovčari i dóge. Opasne životinje za onog koji nezvan krene u dvorište!

Bilo je to imanje Džesamina Steringera i Zapadnjak je morao da prizna da je pukovnik bio u pravu. Steringeru se stvarno nije moglo prići. Sem da to učini neka jaka jedinica konjice koja bi se usudila da napadne ovu tvrđavu. Međutim, sigurno bi i u tom slučaju Steringer uspeo da umakne.

Lorel se javi na kapiji. Rekao je da je uhvatio Šejna i vezao ga. Sada ga vodi Steringeru.

Jedan od jahača potera konja prema kući.

Lorel i njegovi ljudi morali su zajedno sa Šejnom da čekaju čitavih pola sata ispred kapije. A, onda se jahač najzad ponovo pojavio.

Kapija se otvorila.

Jedan revolveraš je zatražio od Lorela i njegovih drugara da mu predaju oružje.

— Uverili smo se kako se ovde postupa i nismo ni poneli gvožđuriju — odvrati Lorel.

— Onda ulazite! — reče čovek. — Nemoj da vas mister Stering čeka.

Lorel i njegovi ljudi zajedno sa Šejnom krenuše napred.

Psi su lajali. Pored zida kretali su se stražari. Znači, oni na kapiji nisu bili jedini koji čuvaju ovu kuću.

Zapadnjak je pomislio na to da on sam, pukovnik i Finš mogu govoriti o sreći koja im se osmehnula. Lorel im je pružio priliku da dođu do Steringera u ovoj tvrđavi i da ga odatle izvuku. A posle će biti lakše da ga zgrabe za gušu i izvedu ga pred sud.

Put do kuće bio je dug čitavu milju. To je, u stvari, bio park, a u njemu jedan ogroman kompleks zgrada sa više od pedesetak, a možda i više prostorija, kako je Šejn ocenio. Ispred rampe na jednom prostranom prostoru čekale su kočije.

Iza prozora velike zgrade gorela je svetlost.

Ispred kuće stajali su stražari. Glavna vrata su već bila otvorena. Lorel je išao napred. Ušli su u veliku kuću.

Zapadnjaku je tek sada bilo jasno zašto su Lorel i njegovi ljudi bili tako kruti i nisu progovorili nijednu reč, dok su koračali prema kući.

Ulazili su jedan po jedan i neki namršteni revolveraš ih je opipao da bi se uverio da nemaju oružje.

Šejnu je srce sišlo u pete. Sada je on bio na redu da uđe.

Međutim, Lorelov trik je uspeo. Čovek koji je na kapiji dao znak mahnuo je četvorici revolveraša i oni su gurnuli Zapadnjaka napred.

Lorelovo lice je bilo blede kao krpa. Njegovi drugari se takođe nisu usudili da se iscere kad su odahnuli.

Bredi i Silvester su ponovo uhvatili Zapadnjaka za ruke i povelili ga prema stepenicama. Lorel je sada ponovo išao napred, a Čarli iza grupe.

Na stepenicama ih je sačekao neki visoki plavokosi revolveraš. Pogledao je radoznalo Zapadnjaka.

— Da li je to taj nitkov iz Vašingtona, Lorele? — upita on.

— Jeste!

— Zar je stvarno tako opasan?

— Pa, nije baš toliko jako — odvrati Lorel.

Revolveraš mahnu rukom.

Odveo ih je ispred sobe Džesamina Steringera. Ušli su u veliku prostoriju.

Steringer je bio čovek od oko trideset godina. Četvrtasto lice, prodorne oči, uski brkovi. Kada je ustao videlo se da je visok i mršav.

Obišao je oko stola.

Lorel i njegovi ljudi stadoše na desetak koraka ispred njega i vrata se za njima zatvoriše.

Dvojica snažnih momaka stajali su s jedne i s druge strane vrata. Još dvojica revolveraša sedeli su u prostoriji na tvrdim stolicama, bez obzira što su se unaokolo nalazile meke fotelje.

— To je, znači, Šejn? — upita Steringer strogim glasom. Zapadnjaku se učinilo da njegov naglasak govori da je taj čovek odrastao negde u južnom Teksasu.

— Jeste, on je, mister Steringere! — potvrdi Lorel.

Steringer priđe bliže. Osmehnulo se zadovoljno. Stavio je ruke u džepove i stao ispred Zapadnjaka.

— Vi ste ovamo došli iz Vašingtona? — upita on i podiže obrve.

— Stigao sam iz Del Rija — odvrati Zapadnjak brzo.

Steringer se osmehnulo.

— Nemojte da vrdate, Šejne! — opomenuo ga je Steringer. — Uhvatio sam Finša! Ili vama to ime nije poznato?

Zapadnjak je ćutao.

Iz Lorelovih očiju sevnule su munje, a Bredi je krišom munuo Zapadnjaka u rebra.

Oni su očitó hteli da Šejn prizna sve, jer su se bojali da Steringer ne pomisli da su uhvatili pogrešnog čoveka.

— Šta ti nitkovi u Vašingtonu misle! — frknu Steringer. — Sigurno ne znaju s kim imaju posla! A to važi i za vas, Šejne! A takođe i za onog prosedog lakrdijaša koji je onamo u „Palasu“ sakrio svoju oficirsku uniformu u ormaru svoje sobe da se ne bi saznalo ko je on! Iznenađeni ste, zar ne? Sada ste mi stvarno smešni, čoveče!

Zapadnjak se isceri. Znači, to kopile je pružilo svoje pipke daleko. Steringer je odmah znao ko je Finš i sačekao je da se pojave svi članovi Sedme brigade ovde u Penhendlu!

Steringer se okrenuo. Obišao je masivni pisaći sto, a zatim seo na stolicu i prekrstio noge.

— Lako ste zaradili tako mnogo novca, Lorele! — reče on. — Isto tako kako su ti stari šakali u Vašingtonu potcenili mene, ja se ne bojim njihovih agenata!

— Nama nije bilo lako da se demognemo ovog opasnog čoveka, ser! — reče Lorel.

Vrata se otvoriše. Steringer podiže glavu.

— Stigla su dvojica Lorelovih momaka s kočijom, ser! — javiše njegovi ljudi.

Steringer mahnu rukom. Bio je to znak da se slaže.

— Da li kočija treba da se približi baš do kuće, ser? — upita revolveraš.

— Treba! — potvrdi Steringer. Uperio je svoj pogled u Zapadnjaka.

— Ta kočija, to su, u stvari, mrtvačka kola za vas, Šejne! — nastavio je on. — Smrtni neprijatelje treba što pre otpremiti sa ovog sveta u pakao. To je stara mudrost. A ti kućkini sinovi u Vašingtonu su sada moji smrtni neprijatelji! Ispričajte mi šta oni imaju protiv mene! Ako kažete istinu, onda ćete spasiti svoju glavu i uz jednu dobru porciju batina krenućete kuda vas vetar nosi. Zato, guknite, golube!

Zapadnjak je ćutao.

— On ima jednu đavolski zagonetnu hartiju na kojoj je ispisano šta treba da radi — reče Lorel. — Da li želite da pročitate šta tamo piše, mister Steringere?

Steringer potvrdno klimnu glavom.

Zapadnjak je primetio kako su se mišići Bredija i Silvestera stegli. Čarli dunu vazduh kroz nos.

Lorel priđe bliže i otkopča Šejnovu jaknu. Ubrzo je napipao revolver. A, samo delić sekunde kasnije on se okrenuo. U njegovoj ruci nalazio se „kolt“.

Bredi i Silvester pustiše Šejnove ruke. I oni su brzo izvadili revolvere sakrivene u Šejnovom pojasu. Skočili su u stranu. Čarli nije propustio priliku da i on zgrabi jednu gvožđuriju.

Revolveraši pored prozora skočiše.

— Odložite oružje! — riknu Lorel oštro.

Međutim, tog trenutka neko gurnu vrata i skoro istovremeno odjeknuše pucnji.

Zapadnjak se bací na pod da ne bi bio pogođen.

Lorel i njegovi drugari su se sagnuli i pucali.

Revolverasi pored prozora i oni koji su se pojavili na vratima bili su pogođeni.

Lorel zgrabi Steringera koji je bio iznenađen isto tako kao i njegovi čuvari.

Dali je to moguće? Svako ko zaviri ovamo mora proći pored ove kontrole. A šta je ovo sada? U ovu prostoriju dosad niko nije uspeo da unese revolver, pa ni nož! Čak su i imali nožići morali da se predaju revolverašima. To je važilo i za uvažene ličnosti. A, Steringer je uvek našao način da se izvini zbog toga.

Bredi priđe Šejnu. Skinuo mu je uže kojim je bio vezan.

— Pomozi Lorelu, Šejne — reče on tiho. A zatim se brzo udaljio prema vratima gde ga je čekao Silvester. Čarli se uputi prema prozoru.

Zapadnjak uze teški „kolt“ u svoju desnicu.

Lorel gurnu napred Steringera. Šejn stade iza njih dvojice.

Naravno da su pucnji odjeknuli daleko i da su ih ljudi u kući čuli. Bredi oprezno otvori vrata. Ispalio je jedan metak kao opomenu.

— Ostanite tamo gde ste! — kriknu on. — Mi smo zgrabili Steringera i prosućemo mu mozak iz lobanje ako se iko od vas bude mrdnuo!

Zalupio je ponovo vrata.

— Šta ovo treba da znači? — upita Steringer Lorela kreštavim glasom. — Da li i ti radiš za te pasje sinove u Vašingtonu! Budi pametan, čoveče! Oni ne plaćaju ni pola koliko ja!

— Ja imam svoje sopstvene planove, mister Steringere!

— Zar ti otrcani kućkin sine želiš da me ucenjuješ? — upita Steringer i isceri se.

— Vi niste u tako povoljnom položaju da biste mogli nekog da psujete, mister Steringere. Ali, onu pravu reč ste pogodili. Ovo je ucena!

— Koliko?

— Sedam miliona, sere!

— Pa vi niste pametni! Šta biste uradili sa tih sedam miliona? Stvarno mi nije jasno! Vi nećete imati prilike da ugledate kako se sunce rađa idućeg jutra i novac vam uopšte neće biti potreban.

— To je tačno. U tom slučaju novac nam stvarno neće biti potreban. Ali, upamtite jednu stvar. Pre nego što neko od nas

zagriže u travu, vi ćete biti mrtav čovek. Pucanj za pucanj. A ja vam garantujem da ćete vi biti prvi koji će krenuti na put bez povratka. Zato se potrudite da ne brbljate mnogo! Nama je jasno da oдавде nećemo otići samo sa modricama ako izgubimo igru. Međutim, budite sigurni da ćemo vas ubiti ako vaši revolveraši pokušaju da nas upucaju. Ali, ja sam siguran da ćemo mi pobediti. Vama je svakako stalo do toga da ostanete živi, mister Steringer! Morate priznati da je to što tražimo jako malo. Poklanjamo vam život, a tražimo samo sedam miliona!

— Ali, ja nemam ni sedamdeset hiljada dolara ovde u trezoru — odvratí Steringer.

— Mi ne žurimo — reče Lorel — Povešćemo vas s nama i za to vreme će vaši ljudi uspeti da prikupe novac. Eto, koga Bredi da pozove od vaših ljudi da mu date uputstva?

Steringer podiže obrve.

— Tu ne treba izdavati nikakva posebna naređenja — reče on brzo.

Lorelova pesnica odjednom zviznu kroz vazduh. Pogodila je Steringera posred lica.

— Evo, to vam je da shvatite da sve ovo nije šala! — viknu Lorel.

Steringer stavi šaku na mesto gde je dobio udarac.

— Neka dođe mister Tragshor — reče on posle izvesnog oklevanja.

Namrštio se. Izgleda da ga je jako bolelo.

— Tako se to radi! — ciknu Lorel. — Mogli ste to odmah da kažete. Zar vam nije jasno da imate samo jedan nos?

Bredi polako otškrinu vrata i ispali jedan metak.

— Mister Steringer želi da razgovara sa Tragshorom! — riknu on. — Odmah! Neka dođe bez oružja. Mi se ne šalimo, ljudi!

Nije prošao ni minut, a začulo se kucanje na vratima.

Bredi i Lorel se trgoše.

Lorel klimnu glavom.

Bredi otvori vrata.

Unutra je ušao neki mršav stari čovek.

Bredi i Silvester ga uhvatiše za ruke. Zatvorili su vrata za sobom.

Pretražili su starog čoveka da nema neko skriveno oružje. Gurnuli su ga napred.

— Ovi ljudi će me povesti sa sobom i tražiće sedam miliona otkupnine — objasni Steringer svom čoveku. — Pokušajte da taj novac negde nabavite.

— O, zaboga! — uzviknu stari čovek i stavi ruku na usta. — Sedam miliona! Ali, mister Steringer nema toliko dolara!

— Zavežite! — frknu Lorel ljutito. — Ti se igraš sa Steringerovim životom. Čuo si šta ti je rečeno. Negde ćeš nabaviti taj novac. Makar morao da se proda neki toranj za bušenje nafte, a ako treba i zemlja ili čak i ova kuća! Ako on bude mrtav čovek njemu sve to neće biti potrebno, a kad ga pustimo on će jako brzo da nadoknadi taj gubitak. Sada je on na redu da sazna kako to izgleda kad neko drugom siše krv.

Tragshor je zbunjeno gledao Steringera.

— Ali, ser! — ciknu on. — Sedam miliona? To mi neće-mo...

— Prestani! — viknu Steringer. — Nabavite sedam miliona ili ću vas najuriti!

— Uradiću tako kako vi kažete, mister Steringere — promrmrlja stari čovek. — Što mogu ja ću...

— Nemoj toliko da brbljaš! — prekide ga Lorel grubo.

— Ali, to će potrajati — nastavi Tragshor. — Od danas do sutra i...

— Mi i ne očekujemo da će to biti tako brzo — prekide ga Lorel ponovo. — Budi pametan i počni s poslom! Onima tamo napolju reći ćeš da se gube i da se ne pojavljuju dok mi ne odemo! Ako ugledamo makar samo jedan vrh šešira, mister Steringer će biti upucan. Jesi li razumeo?

Tragshor klimnu glavom.

— Mi dolazimo posle deset minuta — reče Lorel.

Stari čovek još jednom bojažljivo pogleda Steringera, a zatim pođe prema vratima.

Bredi mu je otvorio oprezno, a zatim brzo zatvorio za njim. Lorel izvadi sat iz džepa. Pogledao je na bročkanik, a zatim je sat ponovo vratio u džep.

Deset minuta je prošlo brzo.

Lorel mahnu Brediju i Silvesteru i oni otvoriše vrata.

Čarli i Lorel zgrabiše Steringera za ruke.

— Ti ćeš ići za nama i štitićeš nam leđa, Šejne! — reče Lorel tiho. — Ugasi sve lampe!

Zapadnjak prođe kroz prostoriju koja je ubrzo posle toga utonula u mrak.

Čarli i Lorel povedoše Steringera prema vratima. Šejn pođe za njima.

Ubrzo su ugledali Bredija i Silvestera koji su stajali na stepenicama.

Pojavili su se Džambo i Mek. Zapadnjak im dobaci revolvere.

Čarli i Lorel su vodili Steringera niz stepenice. Obojica su držali revolvere naslonjene na slepoočnice Steringera.

Zapadnjak je unutraške išao za njima.

Kola su stajala ispred samih ulaznih vrata. Džambo i Mek su već sedeli na kočijaševom sedištu. Bredi i Silvester su stajali iza zaprege.

Lorel se prvi popeo u kola.

Čarli i Šejn podigoše Steringera i Lorel ga brzo uvuče ispod platna kojim su bila pokrivena kola.

Sada su se popeli i Čarli, Šejn, Silvester i Bredi.

Bredi povuče platno. Kroz rupu mogao je da vidi šta se napolju događa.

Četvoropreg odmah krenu.

Kola su protutnjala kroz park i ubrzo stigla do kapije koja je već bila otvorena.

Ni ovde nije bilo revolveraša. Samo su psi trčali pored ograde i lajali.

— Eto, vidite, kako je bilo jednostavno! — ciknu Lorel.

Ljudi se isceriše.

Zapadnjak je sedeo pored Steringera.

— Da li su krenuli u poteru za nama? — upita Lorel.

— Nisu — odgovori Bredi. — Bar ja nikog ne vidim.

Kola su već čitav sat jurila kroz noć. Ljudi su još uvek bili napregnuti. Niko nije ništa govorio. Sedeli su i gledali ispred sebe.

A onda su kola stala. Bredi i Silvester su iskočili.

Lorel i Čarli uhvatiše Steringera za ruke. Ali, pričekali su.

Posle nekoliko trenutaka čuo se glas.

— Sve je u redu!

Bio je to Džambo.

Zapadnjak je poslednji sišao iz kola.

Sada su sišli svi. Uzjahali su konje koji su bili vezani za drvo u blizini mesta gde su se kola zaustavila.

Mek je jahao napred. Svi ostali su okružili Steringera koji se sada nalazio u sredini.

Zapadnjak se nalazio na kraju grupe jahača i bio je oprezan isto tako ko i Lorel i njegovi ljudi.

Izvukli su tog nitkova Steringera iz jedne prave pravcate tvrđave. Sada je Šejn razmišljao kako da iskoristi neku povoljnu priliku i da tog čoveka odvede pred sudiju.

VII

Kolima su išli putem koji je vodio u Amarilo. A sada su jahali prema jugu. Celu noć.

Prešli su preko neke široke ravnice i u osvit zore stigli do planinskog venca ispred Palo Duro kanjona.

Ucenjivači su to lepo izmislili. Dok su se popeli na prve brežuljke već je bilo svanulo. Odavde su mogli da vide skoro celu ravnicu čak do Amarila.

Od potere za njima nije bilo ni traga ni glasa.

Ljudima se vratilo dobro raspoloženje. Šalili su se i pričali razne dosetke.

Njihov cilj je bio da stignu u nepregledni, divlji klanac sa mnogo sporednih kanjona i uskim prolazima koji su vodili do skrivenih mesta.

Mek ih je vodio. Taj niski mršavi momak se izgleda ovde odlično snalazio. I, oko podne doveo ih je do jednog sporednog kanjona iz koga je vodila neka uska staza gore uz breg.

Jedan za drugim jahali su uzbrdo i posle izvesnog vremena našli su se na jednoj maloj zaravni. Pred njima se ukazala koliba koju je Zapadnjak primetio tek onda kada su stali.

Sjahali su. Rasteretili su najpre konje za prenos zaliha.

Steringera su odveli u kolibu. Stavili su mu lisice na ruke i vezali ga jednim dugačkim lancem za stub, tako da nije bilo potrebno da neko stražari pored njega. Dali su mu dva čebeta i on je odmah legao na pod.

Nastali su dani čekanja.

Čekao je i Zapadnjak. Protiv sebe je imao šestoricu. A u kolibi se banditi nikad nisu okupili svi zajedno. Tako Šejn nije imao priliku da potegne pištolj da ih razoruža.

Dani su prolazili sporo. Ljudi su prekraćivali vreme kartanjem ili su spavali. Lorel i njegovi drugari nisu bili baš govorljivi. Uglavnom se čutalo.

Samo ponekad razgovor je živnuo. Ali, to je bilo kad su nitkovi raspravljali o milionima koje treba da dobiju.

Banditi su dali rok Steringerovim ljudima da nabave novac. Dve do tri nedelje! Posle toga, zna se! Steringer će dobiti metak u čelo.

Prošle su dve nedelje. Hrana je bila na izmaku.

Zapadnjak je to i čekao.

— Džambo, hoćeš li povesti Šejna s tobom? — upita Lorel. Debeljko potvrdno klimnu glavom. Zapadnjak takode.

Šejnu je bilo jasno da će to biti prilika da se sastane sa pukovnikom Lornom Monetelom i da se uveri da li može računati na njegovu pomoć ili će morati sam sve da sredi!

Izišao je sa Džambom da osedlaju konje.

— Gde ćemo nabaviti namirnice? — upita Zapadnjak nitkova u ružnom braon odelu. — U Penhendlu?

— Zar ti želiš da te tamo vide? — upita debeljko i isceri se. — Mislim da to nije pametno. Odjahaćemo do jednog ranča koji se nalazi ispred grada. Moraćeš se zadovoljiti da grad gledaš iz daljine.

— Nisam ga se ja toliko zaželeo — reče Šejn.

Krenuli su. Osim svojih konja vodili su za sobom i konje za prenos tereta.

Sišli su niz stazu i izišli iz sporednog kanjona.

— Šta će biti dalje? — upita Zapadnjak.

— Čekaćemo još nekoliko dana — odvrati debeli čovek. — **A** zatim će neko od nas odjahati do Steringerove kuće.

— Biće mućak! — frknu Šejn.

— Sve dok je Steringer u našim rukama, niko nam ništa ne može — reče Džambo i osmehnu se. — Teškoće će nastati tek onda kada dobijemo novac. Jer, ako su ti nitkovi lukavi oni će tražiti da Steringera pustimo odmah prilikom predaje novca.

— Pa, verovatno će to i zahtevati da bi spasli njegov život.

— Pa već sam rekao da tu počinju teškoće. Čim mi to kopile pustimo biće gusto. Ali, onda će svako od nas zgrabiti svoj milion i neka se snalazi kako ume.

— A o tome niste baš mnogo razmišljali! Kako ćete izvući živu glavu?

Džambo ga je gledao.

— A šta ti predlažeš?

— Da zakopamo novac i da uhvatimo maglu. Jer, sedam miliona ne mogu da stanu u jednu torbu. Tu je potrebno mnogo prtljaga da se taj novac smesti.

— Mi smo razmišljali o svemu, Šejne! Ti nitkovi će sigurno pretpostaviti da ćemo mi pokušati da pobegnemo u Meksiko. Ali, mi to nećemo uraditi. Jahaćemo na istok. Pravo u civilizaciju! Oklahoma Siti, a možda i dalje u Filadelfiju. Rastaćemo se samo ako budemo morali. Eto tako. A, šta ti nameravaš da uradiš sa svojim milionom?

— Filadelfija! Kupiću čeličanu.

Debeljko se isceri.

— Ti si pametan, mladiću — reče on. — I ja nameravam da uradim tako nešto. Kupiću akcije za željeznicu. I to tvoje, a i ovo moje je dobro. A kad čujem ove ostale! Oni pričaju samo o ženama i budalaštinama. To ću ja uraditi isto tako kao oni. Ali, kasnije, Šejne. U početku ću kupiti sebi kuću i uzeću dve ili tri žene. Biće dobro plaćene i u svom testamentu ću ih navesti kao moje naslednike. A, testament ću uramiti i obesiću ga na zidu. Neka ga devojke stalno gledaju. Uzeću samo mlade, razumete? Neka znaju šta će dobiti posle moje smrti, ako ih pre toga ne lišim nasleđstva. One će raditi ono što ja od njih očekujem. Jer, ja ću, zato što sam stariji, otegnuti papke mnogo ranije i onda će one moći da žive onako kako su nekad sanjale. Ja neću dirati svoj milion, Šejne. Makar morao da gladujem na dalekom putu u Filadelfiju. Daću u banku! Deset procenata. To je čitavih sto hiljada dolara godišnje. Od tog novca mogu da živim kao kakav kralj. A milion mi ostaje.

Pogledao je radoznalo Zapadnjaka.

— Pa, to je dobra ideja — reče Šejn.

— Baš tako ću i uraditi.

— Nas dvojica smo pametni! — viknu debeljko i nasmeja se. — A ostali će bar polovinu dolara potrošiti pre nego što stignu u Filadelfiju. Mogu da se opkladam da će biti tako!

— Moraš sebi kupiti bar jedno novo odelo?

— To moram svakako da uradim! — smeja se debeli čovek. — Neću kupiti samo jedno odelo, već stotinu. Ali, tek onda kada milion donese plodove. Onda!

— Ali, ne u toj drečećoj boji!

— Šta? — frknu debeljko. — Zar se tebi ova boja ne dopada? Pa to je moja omiljena boja. Sva odela će biti takva. Naređiću da tako oboje i kuću, a devojke će imati kosu iste boje.

Zapadnjak se isceri.

— To je neka neobična boja.

— Jeste — potvrdi Džambo. — Ima i crvenih niti. A takođe ih ima žutih i zelenih.

Debeljko je bio sve simpatičniji Zapadnjaku.

Taj čovek je dugo čutao, a sada odjednom priča bez prestanka. Reči su navirale iz njegovih usta kao kakav nabujali potok.

Izašli su iz kanjona, prošli preko brda i nastavili da jašu prema Penhendlu sve dok nisu u predvečerje stigli do jednog ranča.

Sve je već bilo pripremljeno.

Rančer izađe iz kuće.

— Vi ste sigurno mister Fleterman, zar ne? — obrafi se on debeljku.

— Jeste, to sam ja — odvrati debeli čovek. — A ovo je moj prijatelj Šejn.

Džambo i rančer pružili su jedan drugom ruku. Rančer se pozdravio i sa Zapadnjakom, a zatim su krenuli u kuću.

Džakovi su stajali pored vrata. Izneli su ih brzo i natovarili ih na leđa konja koji nose teret.

Trajalo je to petnaestak minuta

Roba je bila unapred plaćena i oni su odmah nameravali da krenu sa ranča.

— Gde ćemo prenoćiti? — upita Šejn. — Konji su već iscrpljeni.

— Jahaćemo do bregova — odgovori debeljko. — Tamo ćemo se ulogoriti.

To je Zapadnjaku bilo suviše daleko.

— Zar jedan od nas dvojice ne bi mogao da odjaše u Penhendl i da vidi šta se dešava? — upita Zapadnjak.

— Nije potrebno — odvrati Džambo. — Ako se tamo nešto dešava mi ćemo to saznati na vreme.

— Nisam još dobro upoznao te momke, Džambo. Tek smo dve nedelje zajedno.

— Čini mi se da nisi baš jako promućuran, momče. Ti si rizikovao da izgubiš život zbog jedne lake ženske. Od tebe nikad neće biti ništa!

— Možda je neka od njih već obojila kosu baš tako kako ti voliš — reče Zapadnjak i nasmeja se.

— Ta još ne zna kakvu ja boju volim, Šejne. Ej, sto mu gromova, ti si nepopravljiv, momče! Ja mislim da će tebe žene najzad ubiti! Zato, čuvaj se!

Zapadnjaku je bilo jasno da neće uspeti da nagovori ovog snažnog deliju da pristane na njegov plan. Nije mu preostalo ništa drugo nego da upotrebi snagu.

Zamahnuo je pesnicom i Džambo je već sledećeg trenutka pao iz sedla. Dole je bio pesak tako da se nije povredio.

Šejn kliznu iz sedla.

Debeli Džambo bio je onesvešćen. Šejn ga je s teškom mukom ponovo stavio u sedlo i čvrsto ga vezao.

Nastavio je da jaše dalje, vodeći sve konje za uzde.

Stigao je u Penhendl. Nije se usudio da krene glavnom ulicom, već je kroz uzane sokake stigao iza hotela.

Sjahao je i ušao u zgradu kroz zadnja vrata.

Na recepciji se nalazio baš onaj portir koga je Zapadnjak poznavao. Međutim, čovek je bio zauzet, jer stigli su novi gosti i Šejn je odmah krenuo uz stepenice.

Stigao je do sobe pukovnika Lorna Monetela. Kucnuo je na vrata i skinuo šešir.

Vrata se odmah otvoriše.

Pred Zapadnjakom se našao pukovnik.

Šejn osmehnu. Znači, živ je!

— Eto najzad i vas! — cliknu pukovnik. — Kakvi ste to vi ljudi? Vi i Finš! Kao da ste u zemlju propali. A iz Vašingtona stiže telegram za telegramom s nalogom da što pre završimo ovu stvar, jer nas čekaju novi zadaci. Čim sve bude gotovo moraćemo da se javimo u Denver.

Zapadnjak uđe u sobu. Zatvorio je vrata za sobom.

Pukovnik je gledao u visokog čoveka. Nestrpljivo je čekao šta će Šejn reći.

— Izgleda da ste se vi zabavljali sa ženama umesto da rešite taj problem, Šejne! — reče on i namršti se. — Priznajte da je tako! Ja već dve nedelje sedim ovde kao kakav panj i za to vreme nisam čuo ništa ni o vama niti o Finšu. Šta to treba da znači?

— Jeste, žene su mi slaba strana, pukovniče. Ali, ovog puta nisam bile u pitanju one!

— Prestanite! — ciknu pukovnik ljutito.

— Finš je sređen, a i vi niste daleko od toga!

— Šta?

Zapadnjak sleže ramenima.

— To je istina.

— A, otkud vi to znate, Šejne?

— Ispričao mi je Steringer.

— Šta?

— Nemojte se čuditi, pukovniče. Ja sam se pridružio jednoj grupi bandita i izvukli smo Steringera iz njegove tvrđave. Sada ga ti nitkovi drže vezanog u kanjonu Palo Duro i traže otkupninu. Sedam miliona dolara i...

— Pa onda ste se i vi udružili s njima! — grmnu pukovnik i udari pesnicom desne ruke u dlan svoje levice.

— Bio je to jedini način da Steringera izvučemo iz njegove tvrđave — objasni Šejn. — Šestorica bandita čuvaju Steringera. Lakše će nam biti da savladamo njih nego li čitavu gomilu Steringerovih revolveraša i stražara. Ti banditi su dobili zadatak da mene pošalju sa ovog sveta, naravno uz dobru naknadu. Međutim, oni su se odlučili za nešto drugo. Da ucene Steringera. Ja sam njih upoznao u Amarilu i oni su me zamolili da im pomognem. Nisam imao drugog izbora. Pristao sam.

Zapadnjak je zatim ispričao pukovniku sve detalje.

Pukovnik je dugo koračao kroz sobu tamo-amo. Razmišljao je šta dalje da se radi.

— Znači, mi više ne možemo da računamo na Finša? — upita on posle izvesnog vremena. — A i ja moram da se izgubim oдавде. Dobro, neka bude tako. Ja ću naći to skrovište u kanjonu Palo Duro. Ali, šta da radim sa čovekom koga ste onesvešćenog doneli ovamo? Banditima će sigurno biti sumnjivo što se on nije vratio na vreme. A s druge strane, ako ga predamo šerifu, Steringerovi ljudi će ga sigurno prepoznati i nateraćе ga da prizna где se nalazi sklonište.

— Ja ću tog čoveka vratiti natrag — reče Zapadnjak mirno. — Najpre ću s njim popiti jedan viski i čašu piva, a zatim ću ga nagovoriti da se više ne pojavljuje ovde u Penhendlu.

— Slažem se, Šejne. Sutra uveče kad padne mrak ja ću biti kod kolibe.

— Onda ja idem, pukovniče.

Rukovali su se i Zapadnjak izađe iz sobe.

Prošao je kroz osvetljeni hodnik, a zatim sišao niz stepenice.

Međutim, šta to sada treba da znači! Prosto nije mogao da veruje svojim očima. U holu hotela stajala je Dženi Alderton.

Primetila ga je i osmehnula se.

— Šejne! — uzviknu ona i potrča prema visokom čoveku. Bacila mu se u naručje.

— Halo, Dženi! — reče on nežno. — Kako ti je? Da li te je doktor otpustio ili si pobjegla?

— Dobro sam. Sada sam zdrava, Šejne!

— A Birni Hikori? Da li se ponovo pojavio u Amarilu?

— Jeste. Već idućeg dana. Tražio me je svuda. Bar tako mi je rekao šankista. Djavo bi ga znao gde se sada nalazi. Pret-postavljam da se vratio u San Antonio da o svemu obavesti moga nekadašnjeg momka.

Pogledala je Zapadnjaka.

— Ja se tog čoveka užasno bojim, Šejne i zato sam se i vratila ovde u Penhendl. Tražila sam vas. Hoću da me zaštitite.

Zapadnjak razvuče lice. Uhvatio je pod ruku i odveo je u bar hotela.

Nije imao mnogo vremena. Džambo tamo napolju sigurno krklja presavijen preko konja, a možda se već i probudio iz nesvestice.

Da li da joj kaže da se Lorel, njen nekadašnji momak, nalazi u ovoj oblasti? Ali, taj nitkov neće smeti da se usudi da uđe u grad. Pogotovu zato što je oteo Steringera.

Poručio je piće.

— Otkad ste ovde u Penhendlu? — upita on.

Osmehnula se i pogledala ga zavodnički.

— Danas u podne sam stigla. Bila sam u pravu kad sam pomislila da vas neću dugo tražiti.

— Dobro, Dženi. Ostavimo sad to. Da vas pitam, da li ste ovde u hotelu uzeli sobu?

Ona je potvrdno klimnula glavom. Nije mogla da odvoji svoj pogled od visokog čoveka. Ali, Zapadnjaku je gorelo pod noktima. Vreme prolazi, a on mora da se vrati kod njenog nekadašnjeg momka. A i ako uspeju da zgrabe Steringera Šejn više neće moći da se vrati u Penhendl. On i pukovnik će se potruditi da nekako skinu s vrata Lorela i njegove drugare.

Uhvatio je nežno za ruku. Kolebao se šta da kaže!

— Čini mi se da ste nešto hteli, Šejne! — reče ona i svojom rukom skloni kosu sa čela visokog čoveka.

— Pa, da budem iskren, mislim da je najbolje da se vi ponovo vratite u Amarilo.

Spustila je svoju ruku. Njene oči su bile tužne.

— Dženi, ja ovde moram nešto uraditi — reče on. — Žao mi je, ali ja odlazim iz Penhendla i nikad se ovde neću vratiti. Ali, doćiću u Amarilo. Baš tako kako sam vam obećao.

Pognula je glavu.

— Ali, vi ste mi obećali da ćete posle nekoliko dana da...

Pogledala ga je ponovo.

— Da ćete... — nastavi ona. — Šejne, moram biti iskrena i nemojte se ljutiti. Ali, priznajem... da, priznajem, ja vas volim!

Trgla se i okrenula u stranu. Izgleda da se pokajala što je to rekla jednom muškarcu.

— Čini mi se da je bolje da o tome razgovaramo u Amariku, Dženi — odvrati on brzo. Pomilovao je njenu kosu. — Dženi draga, moraš me shvatiti. Ja moram odmah da se izgubim. Nemam više ni jednu jedinu minutu vremena. To je toliko važno da stvarno moram pripaziti na te ljude!

Klimnula je glavom.

Čutala je.

— Ako se vratite u Amarilo, posetiću vas u vašem salunu, Dženi.

Ona je zatvorila oči.

— Poljubite me, Šejne!

Zapadnjak nije dugo oklevao. Njegove usne dodirnule su rumeni obraz devojke.

— Vratiću se u Amarilo — reče ona i uzdahnu. — Čekaću!

— Samo nekoliko dana! — reče Šejn i baci dolar na šank.

— Obećavam ti to, Dženi.

— Čuvaj se, Šejne — opomenu ga ona tiho.

Izgleda da je to bila pametna poruka, jer tek što je izišao iz hotelskog bara pred njim se stvorio Cicero Britn, vlasnik saluna „Blek Džek” u Amarilu.

VIII

Cicero Britn se ljubazno osmehnu.

Bio je to elegantno odeven čovek. Džentlmen.

Međutim, Zapadnjaku se odmah učinilo da tu ponešto i nije u skladu sa izgledom. Jer, izgled vara.

Taj čovek je izgleda neki prokleto opasan nitkov!

— Da li je to ta devojka koju ste hteli da mi dovedete, Šejne? — upita on. Pokazao je rukom prema klupi gde je Dženi sedela.

— Vredate i ja ću vas već sledećeg trenutka istresti iz pantalona! — reče Šejn tiho.

Pogledao je unaokolo. Izgleda da nije bilo Cicerovih ljudi.

— Zar niste suviše hrabri? — upita Cicero podrugljivo.

— Krenite vi prvi!

— Jako dugo sam vas čekao! — frknu Cicero Britn. — Dao sam vam dvadeset četiri časa vremena. Da li je devojka pristala?

— To je Dženi Alderton. Ona je vlasnica saluna „Kerol” u Amarilu. Dalje svoje prste od nje!

— Ali, ona je tako lepa i privlačna! Odlična zamena za Elizu, čoveče!

Uhvatio je Dženi i na silu je privukao sebi.

Zapadnjak se naljutio. Njegova pesnica bila je brža od Cicerove.

Ljudi su zbunjeno gledali u čoveka koji je ležao na podu.

— Brzo dovedite lekara! — ciknu jedan čovek. — Izgleda da je ovaj ovde dobio srčani udar.

Neki stariji čovek koji je držao ženu za ruku prišao je brzo.

— Ja sam lekar — reče on.

Dok je pregledao Britna koji je ležao na podu, ostali su se okupili unaokolo.

Zapadnjak se povukao nazad. Pogledao je gde se nalaze zadnja vrata da bi što pre stigao do Džamba.

Koraćao je brzo i osvrnuo se da vidi da li ga neko prati. Ali, niko nije obratio pažnju na njega. Otvorio je vrata i ušao u hodnik.

U dvorištu su goreli fenjeri, ali Zapadnjak nije osetio da ga tu čeka neko iznenađenje.

Tup udarac! Kao grom iz vedra neba i on se opružio na zemlju. Kako to da nije primetio senke?

— Osvestio se, mister Britne — čuo je on posle izvesnog vremena Kolmenov glas.

Sada je Zapadnjaku bilo jasno. To je Kejt Kolmen, upravnik „Blek Džek” saluna u Amarilu. Za njega su svi mislili da je on i vlasnik tog saluna, ali on je bio samo neka vrsta pajaca koji je izigravao vlasnika, a konce je vukao Britn.

Zapadnjak je dobio udarac nogom s leve strane.

— Ustaj, ti prokleta kopile! — riknu neko.

Bio je to Britn.

Šejn otvori oči.

Da, bio je to Cicero Britn. Stajao je ispred njega.

Zapadnjak je shvatio da se nalazi na podu štale hotela „Palas”. Dva fenjera bacala su senke na zidove.

Dva čoveka se sagnuše. Podigli su ga na noge.

— E, sada ga dobro izudarajte, tako da me se seća celog života! — naredi Cicero Britn.

Dok su ga dvojica držali, ostali su tukli Zapadnjaka.

Nije mogao da se brani. Oni nisu prestali da ga udaraju sve dok ih ruke nisu zbolele.

Bili su to snažni udarci. Bolni i nezgodni.

Zapadnjak je video sve zvezde pred sobom i zavrtilo mu se u glavi. Nije više imao snage ni glavu da podigne.

Stropoštao se kao neka klada. Ostao je da leži na podu štale. Ubrzo je čuo topot konja koji su se udaljavali.

Međutim, uspeo je da se prevrne na leđa.

Kasnije nije mogao da oceni koliko dugo je ležao u štali. Kada je skupio snagu i ustao, već je zora najavljivala dolazak novog dana.

Džamba nije bilo nigde.

Zapadnjak opsova. Bio je ljut kao ris.

Bilo je suviše rano da traži Dženi Alderton. Svi su još uvek spavali.

Ali, ipak, odlučio se da otvori zadnja vrata hotela. Ušao je unutra.

Portir na recepciji je spavao.

Zapadnjak ga probudi.

Čovek se trže. Očito je bio iznenađen da ga neko u ovo doba budi.

Zapadnjak umorno odmahnu rukom.

— Dženi Alderton je juče doputovala, zar ne? — upita on i pokuša da se nasmeši. — Kažite mi u kojoj je sobi?

Portir odmahnu glavom.

— Mis Alderton je juče otputovala — odvrati on brzo. — Sinoć je otišla, mister.

— Da li je bila sama? — upita Zapadnjak.

— Nije. Neki džentlmeni su došli po nju i odveli je.

Šejn steže ruku u pesnicu. Udario je snažno po drvenoj dasci. Ali, sada sigurno neće moći da se pobrine o tome da Dženi Alderton bude slobodna.

— Zvala vas je — reče portir. — Tamo napred kod vrata bara. Izgleda da joj je bilo žao što nema priliku da se pozdravi sa vama. Ja nisam znao da ćete se vi ponovo vratiti ovdje, mister Šejne. Dugo vas nije bilo i niste mi ništa rekli.

Zapadnjak zavuče ruku u džep i stavi jednog zelembaća na sto.

— Donesite moje stvari iz sobe i osedlajte mi konja! — reče on.

Portir je odmah skočio. Potrčao je kao veverica uz stepenice.

Zapadnjak je čekao na recepciji. Jedva je uspevao da se drži na nogama.

Osmehnuo se kad je raspoznao čoveka sa bisagama na ramenu koji je silazio niz stepenice. Bio je to pukovnik.

— Za ime boga, Šejne! Sve sam drugo očekivao, ali da vas vidim ovde! Pa to je nešto neverovatno.

Zapadnjak je uspeo da razvuče lice, mada ga je bolelo.

— Odakle dolazite, Šejne?

— Ja nisam nikuda ni išao — odgovori Zapadnjak. — Jedna grupa bandita kojima sam u Amarilu stao na žulj čekala me je ovde i, kao što vidite, nisam baš dobro prošao. Jer, zaboravio sam te nitkove.

— I, šta ćemo sada?

Zapadnjak pokaza rukom prema stepenicama niz koje je silazio portir sa njegovim stvarima.

— Platićemo račun i odjahaćemo! — reče Zapadnjak i osmehnu se. — Drugo nam ništa ne preostaje.

Pukovnik udahnu duboko vazduh. Kao da mu nije sve bilo jasno.

IX

Kada je Džambo stigao ljudi su se u čudu zgledali. Debeljko je pored svog konja vodio dva konja za prenos tereta i Šejnovog mrkova.

— A gde je Šejn? — upita Lorel ljutito.

Džambo zaustavi svoga konja. Sjahao je.

— Kada smo napustili ranč i krenuli natrag, taj pasji sin je hteo da odemo u Penhendl — objašnjavao je debeljko. — Pa je zatim pozeleo da ode u burdelj.

— I? — upita Lorel.

Džambo sleže ramenima.

— Međutim, ja nisam hteo — objasni on. — Ali, taj pasji sin me je tresnuo po glavi tako iako da sam sve zvezde video. Kada sam se osvestio video sam da sam vezan na sedlu konja. Gde? Onda sam shvatio da se nalazim u Penhendlu iza hotela. I ostali konji bili su pored mog mrkova.

Lorel opsova.

— I ti si lakao? — upita Silvester

— U početku sam se malo mučio, a zatim sam uspeo da se oslobodim. Uputio sam se u bar hotela da se malo raspitam šta se dogodilo. A onda sam iznenada čuo kako neka žena viče „Šejne”. I, šta mislite, koja je to bila riba?

Džambo i Lorel pogledaše jedan u drugog.

Lorel je pogodio po izrazu lica ko je ta žena.

— Dženi! — potvrdi Džambo.

Lorel se namršti kao zlo vreme.

— Taj prokleti pasji sin! — frknu on besan kao prerijjski maćak. — Znači imao je nešto s njom. I, šta je bilo dalje?

— Nema ništa dalje — odgovori Džambo. — Ja sam se vratio natrag, jer sam mislio da ti želiš da saznaš šta se tamo sve dogodilo.

— Mi imamo Steringera — reče Bredi grubim glasom. — To kopile Šejn nam uopšte više nije važan!

Lorel se munjevito okrete prema svom drugaru koji se usudio da kaže nešto tako za Šejna koji je izgleda ugrabio njegovu devojkicu.

— To kopile Šejn, izgleda da je sada zajedno sa mojom devojkicom! — ciknu on. — Kako to da Dženi više nije važna? Možda je celo vreme bio s njom. Mi prokleti rogonje nismo videli da je ona doputovala s njim. A taj kućkin sin je morao da ode i da se sastane s njom! Sto mu gromova!

Bredi se trže.

— U Penhendlu nisam video Dženi i Šejna zajedno — reče Silvester.

— I ja nisam — potvrdi Mek. — A, mogao bih da se zakunem da je Šejn sam došao u Penhendl. Pa, mi smo ga videli, zar ne?

— Tačno! — viknu Lorel ljutito. — Zato što niko od nas nije otvorio četvore oči. Srediću tog pasjeg sina tako da će me pamtiti dok je živ. Da li se njih dvoje nalaze još uvek u hotelu „Palas” u Penhendlu? — upita on debeljka.

Džambo sleže ramenima.

— Nisam siguran u to — odvrati on.

— Nadam se da nam taj prokleti kućkin sin neće pokvariti ovaj naš posao — promrmlja Čarli.

— Neće mu se ukazati prilika da nas nasamari! — grmnu Lorel besno. — Ja ovog trenutka sedlam svoga konja. Ko će poći sa mnom?

— Ali, Lorele! — viknu Džambo. — Šta je sa našim poslom? U pitanju su milioni, čoveče!

— Vraćam se kroz dva dana — odvrati Lorel ljutito. — Mi i onako moramo čekati.

Džambo se počea po glavi.

— Lorele — reče on — pa ti si se u srcu već davno rastao od Dženi. Čemu sad sva ta parada?

— Nemoj da pričaš gluposti! — frknu Lorel. — Ja se nikad nisam odrekao te devojke. Kako si samo mogao nešto tako da pomisliš?

— Nikada nisi pomenuo da ćeš Dženi povesti u Filadelfiju!

— Pa to se samo po sebi razume, tikvane! — ciknu Lorel. Džambo ga je zbunjeno gledao.

— A ko će krenuti s nama? — upita Lorel kreštavim glasom. — Mek? Silvester?

Obojica klimnuše glavom.

— Da, ali... — mucao je Džambo.

— Nema tu „ali”, čoveče! — prekide ga Lorel. — Mi polazimo odmah ovog trenutka. Silvestere, sedlaite konje.

— Onda ćemo ovde ostati samo nas trojica — opomenu ih Čarli i namršti se.

— Dovoljno vas je da čuvate tog jednog vezanog čoveka koji čuči onamo u kolibi! — promrmlja Lorel.

Međutim, Čarli je bio uporan.

— A šta onda ako taj nitkov Šejn krene ovamo? — upita on. — Može povesti veliku grupu ljudi da bi nas saviđali. Očvešće Steringera i tu je kraj!

— Čarli je u pravu — reče Džambo. — Ako se ovde pojavi šerif s nekom velikom grupom ljudi onda od našeg posla neće biti ništa. Ne idi sada u grad, Lorele. Mi treba da pronađemo novo sklonište.

— Dok ga mi tražimo, taj nitkov će pobeći s mojom Dženi.

— Pa i ako umaknu, naći ćeš ih — bio je uporan Džambo.

— Jahaću sam — reče Lorel.

Džambo se namršti.

— Bez obzira da li ćeš ti odjahati u grad ili nećeš, mi moramo da se izgubimo odavde. Shvataš li to, Lorele?

— Postavite stražare i ako nađe neki nepoznat čovek vi se jednostavno povucite gore u brda — reče Lorel. Krenuo je prema mestu gde su se nalazili konji. — Mek! Silvester!

Njih dvojica slegoše ramenima i podoše za Lorelom.

Džambo pljunu ljutito.

— Njemu izgleda sada više nisu važni milioni! — ciknu on.

— Zašto mu je stalo do te Dženi? — mrmljao je Čarli. — U svako doba svuda može da nađe neku takvu devojk.

— Što mu to nisi rekao? — upita Bredi.

Njih trojica uzjahaše. Potali su konje.

Bredi, Čarli i Džambo su ih pratili pogledima. Bili su zabrinuti. Ipak se nešto može dogoditi!

— Ja mislim da mi nismo pravi ljudi koji će uspeti da ostvare ono što su naumili! — huknu Bredi kad su se trojica jahača udaljili. — Ali, to mi je odavno bilo jasno.

— Nemoj da pričaš gluposti! — frknu debeljko. — Ako vi nećete, ja ću nastaviti sam dalje. Čekaću dva dana, a onda ću otići u Steringerovu kuću i uzeću novac. Videćete.

— A ako nam Šejn pošalje šerifa sa revolverašima? — upita Čarli i namršti se.

— U tom slučaju povlačimo se gore u brda! — odvrati Džambo.

— Nije mi jasno kako je Lorel mogao da krene na jedan tako opasan put samo zbog jedne jeftine drolje! — mrmljao je Bredi.

— Jeftina drolja! — ponovi Džambo. — Nemoj se usuditi da to kažeš pred Lorelom. Može se svašta dogoditi.

Bredi se namršti.

— Reći ću mu to u lice! — viknu on ljutito. — Pogotovu ako nam ovaj posao propadne zbog te devojke. A kazaću mu još nešto. Uzeću svoj novac, ali ću tražiti i deo od Šejnovog miliona, jer taj momak je ispao iz igre. A ako Lorel ne bude hteo da mi isplati taj novac, ja ću ga upucati kao prerijskog zeca. Budite sigurni da će biti tako!

Okrenuo se brzo i ušao u kolibu. Zatvorio je vrata za sobom.

Steringer je sedeo pored stuba.

— Zašto se svađate? — upita on Bredija. — Da nešto možda nije u redu?

Bredi sede na jednu stolicu. Naslonio je ruke na sto.

— Zaveži tu njušku ili ću te udaviti! — ciknu on.

— Čudna stvar — reče Steringer. — Ja sam mislio da si ti najpametniji od svih.

Posmatrao je Bredija sa strane.

— Dobićeš svoj milion, ako sve bude u redu, Bredi — nastavi Steringer posle izvesne pauze. — Ali može se dogoditi da umesto da se obogatite, završite na vešalima. Svi vi! Mućni malo glavom, Bredi, i pređi na moju stranu. Platiću ti dva miliona.

Bredi ga je zamišljeno gledao.

Steringer se osmehnu. Hteo je još nešto da kaže. Ali, tog trenutka su unutra ušli Čarli i Džambo.

Čarli je brzo izišao. Uzeo je pušku.

— Ja ću prvi ići da stražarim — reče on. — Ti ćeš me kasnije zameniti, Bredi.

Bredi klimnu glavom.

Džambo mu je prišao i potapšao ga po ramenu.

— Nemoj se toliko mrštiti, Bredi — reče on. — Moraš verovati meni. Možemo taj posao da obavimo i nas trojica. Jedino moramo biti oprezni.

Otvrio je vrata i izišao napolje.

— Hajde da unesemo ono što sam doneo! — reče Džambo.

Bredi ustaše. Gledao je u Steringera.

— Meni se čini da je taj debeljko poludeo! — reče Steringer. — Možda su ovde svi ljudi!

Bredi nije rekao ništa. Uputio se prema vratima.

X

Pukovnik Lorn Monetel pruži Zapadnjaku dvogled.

— Da, to su trojica bandita — reče on i vrati pukovniku dvogled. — Lorel, vođa bande, i još Mek i Silvester.

— Oni traže vas, Šejne, ili su krenuli da uzmu otkupninu. Šta vi mislite?

— Moguće je i jedno i drugo — odgovori Zapadnjak. Mada je pomislio da može biti i nešto treće. Džambo je sigurno uspeo da se oslobodi. Samo kada? Možda je pogledao u salu hotela i primetio Dženi.

U tom slučaju Lorel nije krenuo ovamo ni zbog njega niti zbog otkupnine. Ali, to sada nije bilo važno. Sada ih je kod kolibe bilo samo trojica. A to je njemu i pukovniku bilo najvažnije.

Sačekali su da se tri jahača udalje, a zatim su nastavili put.

— Jadni Finš — reče pukovnik. — Rizikovao je da izgubi život. A izgledalo je da će se taj slučaj tako lako rešiti. To je samo igra sudbine što ćemo se sukobiti samo sa trojicom nitkova da bi uhvatili Steringera. Ruka zakona je sve jača kako se ide prema njenom kraju. Ja sam to uvek govorio u Vašing-

tonu dok sam obučavao ljude. Nešto se ne sećam, da li sam i tebi predavao?

— Niste, ser — odgovori Šejn. — Ja sam bio kod pukovnika Breka.

— Generala Breka, Šejne!

— Da, kasnije je postao general.

Pukovnik ga je pogledao i osmehnuo se.

— Imate li vi neki čin, Šejne? — upita on.

— Nemam — odgovori Zapadnjak. — Ja nikad nisam bio vojnik.

— To nije važno — reče pukovnik. — Ako se i u ovom slučaju dokažete, ja ću se zauzeti za vas čim budem stigao u Vašington. Već odavno je trebalo da budete bar poručnik. Možda kod vas nešto nije bilo u redu?

— Ne verujem!

— A, da li ste dobili neki ukor?

— E tu sam siguran. Nikad dosad nisam čak ni opomenut. Sve same pohvale, pukovniče!

— A nije vam ništa drugo zamereno?

Zapadnjak se zamisli.

— Nije! — odgovori on odlučno.

— Pogledaću vaš dosije, Šejne! Ako u službi Sedme brigade niste napravili nikakav prestup, onda ću se ja potruditi da nešto uradim za vas.

Zapadnjaku je bilo svejedno da li će pukovnik nešto uspeti ili neće. Bio on poručnik, kapetan ili bez ikakvog čina to uopšte nije važno kad je u pitanju Steringer.

— Pa, šta kažete? — upita pukovnik Zapadnjaka. — Da li ste pravili neke gluposti ili niste?

— Koliko mogu da se setim, nisam — reče Zapadnjak i odmahnu glavom.

— Videću kad se vratim u Vašington — reče pukovnik.

Ušli su u neki prostrani kanjon. Sunce je bilo u zenitu, a već je bilo zašlo kad su stigli do sporednog kanjona.

Zaustavili su konje i sjahali.

Kada je pao mrak uputili su se gore uz breg. Zapadnjak je išao napred. Obojica su držali puške u rukama.

Na oko dvesto jardi ispred zaravni Šejn je ustao.

U ovo doba godine sigurno nema svitaca. Znači, tamo ispred njih se nalazio neko ko puši cigaretu. To je Zapadnjaku odmah bilo jasno.

— Pričekajte! — prošaputa on.

Sagnuo se i nastavio da korača napred s revolverom u ruči. Posle desetak minuta ugledao je čoveka koji je sedeo na zemlji.

• Opet Džambo!

Šejn je nastavio da korača oprezno pored stena.

Džambo je pušio. Njegova cigareta je povremeno sevnula kroz noćnu tamu.

Zapadnjak je stigao skoro na pet koraka od njega.

— Da nisi pisnuo, Džambo! — reče on tiho. — Ustani i dođi ovamo kod mene, inače ću morati da te pošaljem u carstvo snova!

Džambo ispusti cigaretu.

— Šejne! — prošaputa on i stavi ruku na usta.

— Pogodio si, Džambo! Ja sam. Dakle, ustaj i dolazi ovamo! Debeljko ustade.

— Šta to treba da znači, Šejne? — upita on. — Zar si ti sada protiv nas?

— Dolazi ovamo ili će odjeknuti pucanj! — ciknu Zapadnjak.

Stari momak je polako prilazio.

Zapadnjaku je bilo žao, ali šta se tu može.

— Šejne! Filadelfija! Zar si zaboravio sve to, momče? — stenjao je Džambo dok mu je Zapadnjak uzimao oružje.

— Kada će doći smena?

— Čarli treba da stigne skoro svakog trenutka — odvratí debeljko zburnjeno.

— Pst! — reče Zapadnjak.

Pukovnik je dotrčao.

— Jeste li uhvatili tog nitkova, Šejne? — upita on. Pogledao je u simpatičnog debeljka. — U ime zakona, vi ste uhapšeni!

— Šejne! — ciknu Džambo uplašeno.

— Smiri se! — reče Zapadnjak. Njegov pogled bio je uperen prema kolibi gde su se nalazila dva osvetljena prozora. — Mi smo bacili oko na Steringera. Ali ubuduće vam neće škoditi ako držite svoje prste dalje od ovakvih stvari. Inače, ne gine vam uže, Džambo.

Debeljko uzdahnu.

— Nikad nisam očekivao tako nešto od tebe, Šejne! — reče on i odmahnu glavom.

— Čutite, čoveče! — prošaputa pukovnik. — Jednostavno, budite pametni i poslušajte Šejnov savet!

— Šejne! Sedam miliona! — stenjao je debeli čovek. — Možemo da ih podelimo čim ih dobijemo. Nas je ovde samo tri čoveka. Tražio sam te u hotelu i naišao sam na Dženi. Čuo sam kako te zove. Kazao sam to Lorelu i njega više niko nije mogao da zadrži da ne krene u poteru za devojkom. Mek i Silvester su odjahali s njim. Verovatno tu trojicu više nikada nećemo videti. A zamisli, gomila novaca! Biće i za ovog ovde.

— Čutite! — frknu pukovnik ljutito. — Ja sam državni službenik, i to što sada nudite je pokušaj da podmitite, čoveče!

Džambo je ućutao.

— Idemo, Šejne! — prošaputa pukovnik.

Otvoriše se vrata kolibe. Mlaz svetlosti probi noćnu tamu.

Čarli je izišao napolje.

On podiže pušku i požuri prema stazi.

Trojica iz mraka uperiše svoje poglede u njega.

Zapadnjak je već držao svoju „vinčesterku” u rukama. Nanišanio je bandita.

— Džambo, da li je sve u redu? — doviknu Čarli.

Bio je već prišao suviše blizu. Zapadnjak više nije mogao da kaže Džambu da se javi.

Čarli stade.

— Džambo! — viknu on. — Jesi li tu?

Zapadnjak pođe napred.

Čarli je primetio senku. Skočio je nazad i pucao.
Metak je promašio Zapadnjaka. Odbio se od stene i odleteo
nekud u noćnu tminu.

Čarli pade na zemlju. Bez glasa!
Iza prozora kolibe nestade svetlost.
Zapadnjak dugim koracima pođe prema kolibi. Stigao je
brzo do vrata i pričekao.

Ubrzo se pojavio Bredi sa puškom u ruci.
Zapadnjakova pesnica pogodila ga je u vrat.
Šejn povuče onesvešćenog čoveka u stranu. Ušao je u kolibu.
Upalio je lampu i pogledao čoveka koji je vezan sedeo na
podu.

— Da li je sve u redu? — upita pukovnik s vrata.

— Uđite!

Pukovnik je gurao Džamba ispred sebe.

Zapadnjak priđe Steringeru koji je zbunjeno gledao čas u
njega, čas u pukovnika.

— Da li ste se sporazumeli sa Tragshorom, Šejne? — upita
on i isceri se.

— Ovo su maršali, Steringere! — objasni Džambo.

Steringeru je tek tada sinulo pred očima. Prebledeo je kao
krpa.

Zapadnjak mu priđe.

— Ključeve od lisica, Džambo! — doviknu on.

Debeljko bez ijedne reči izvadi ključeve iz sakoa svoga
braon odela i dobaci ih Zapadnjaku.

Zapadnjak oslobodi Steringera koji je odmah počeo da trlja
svoje članke.

Pukovnik Monetel stupi napred.

— U ime zakona, ja vas sada hapsim, mister Steringere!
— ciknu on.

— Propustio sam priliku da vas ubijem! — frknu Steringer.
— A, mogao sam bez...

— Znači, vi ovde pred svedocima priznajete — prekide ga
pukovnik — da ste lišili života Finša i...

— Ništa ja ne priznajem! — prekide ga Steringer.

Zapadnjak baci u stranu lisice i lanac bandita.

Pukovnik stavi nove lisice na ruke Steringera.

— Zašto još jednom ne razmislite, Šejne! — cvilio je Džam-
bo. — Samo još nekoliko koraka nas deli od sedam miliona.

— Ako ne prestanete da govorite, povešćemo i vas sa so-
bom! — frknu pukovnik.

Džambo prebledi. Seo je na jednu stolicu.

Pukovnik gurnu Steringer prema vratima. U ruci je držao
„vinčesterku” spremnu za paljbu.

— Oduvek sam te smatrao pametnim čovekom, Šejne! — ja-
dikovao je Džambo. — I, šta će sada biti sa Filadelfijom?

Zapadnjak ga potapša po ramenu.

— Predlažem ti da se rastaneš od ostalih i odjašeš tamo
— posavetova ga on. — Sigurno ćeš naći neki posao koji se
dobro plaća.

— I šta onda? — upita debeljko tužna lica. — Da se prezno-

javam celog života! A neću moći da kupim nijednu akciju za željeznicu.

— Opameti se, Džambo! — opomenu ga Zapadnjak i pođe prema vratima. — Najbolje će biti da ne mrdaš sa mesta gde se nalaziš. Taj pukovnik je jako surov čovek. On ne pita već odmah puca.

Debeljko stavi ruku na čelo.

Zapadnjak uze jedno sedlo i izađe napolje.

Pukovnik i Steringer su stajali ispred vrata.

— Aha, uzeli ste sedlo za Steringerovog konja! — reče pukovnik. — To ste dobro uradili.

Krenuli su.

Konji su se nalazili iza kolibe.

— Povedite sve životinje! — doviknu pukovnik za Šejnom. — Ja ću vas čekati tamo dole sa Steringerom.

Iz kolibe se nije čuo nikakav šum. Zapadnjaku je bilo žao debeljka koji je toliko želeo da ode u Filadelfiju. Sada su se svi njegovi snovi srušili.

Pukovnik i Steringer su ga čekali tamo dole kod njihovih konja.

Uzjahali su i krenuli.

— Mislim da je najbolje da jašemo preko Amarila — predloži Zapadnjak. — Ostali banditi se mogu vratiti mnogo brže nego što mi mislimo. Isto tako moguće je da naiđu i Steringerovi ljudi. Oni verovatno pretpostavljaju da se mi nalazimo tu negde na istoku i tražiće nas.

— Dobro ste predložili, Šejne — reče pukovnik. — Onda iz Amarila idemo u Labok, a zatim dalje željeznicom. Tako ćemo uštedeti dosta vremena.

Šejn je bio zadovoljan. Nije želeo da napusti ovu oblast pre nego što oslobodi Dženi iz kandži Cicera Britna. Nameravao je da o tome obavesti pukovnika već kad prvi put budu stali da se odmore.

Bredi je ušao u kolibu. Posrtao je i klatio se kao slamka na vetru. Seo je na najbližu stolicu i uhvatio se rukama za glavu.

— Ko nam je sve ovo zakuvao, ti ili Čarli? — upita on.

— Nemoj grditi Čarlija, on je već mrtav čovek — odvrati Džambo. — Smenili smo se i ja sam se već nalazio ovde kod kolibe kad je pao pucanj — slagao je debeli čovek. — Ti nitkovi bili su brzi kao sam đavo lično. Zgrabili su me taman kad sam hteo da uđem u kolibu.

— A koliko ih je bilo? — upita Bredi.

— Ne znam — odgovori Džambo. — I ja sam dobio udarac u glavu i video sam sve zvezde na nebu.

— Da li su to bili Steringerovi ljudi?

— Ne, nisu. Bio je to Šejn!

— Ma šta kažeš? — upita Bredi iznenađeno. — Šejn, taj kućkin sin! A mi smo svi mislili da se on provodi sa Dženi! Neverovatno!

— I ja sam mislio da je on tamo u gradu i da miluje lepu Dženi — reče Džambo i sleže ramenima. — Ali, nije bilo tako. A i Lorel je morao biti bar toliko pametan da ne veruje jed-

nom tako opasnom tipu. Ja sam Lorelu to i rekao. Osetio sam da taj pasji sin kuva neku gadno paprenu čorbu!

Bredi šmrknu.

— I ti si pogrešio, Džambo! Trebalo je da upucaš tog nitkova kad je pozeleo da po svaku cenu ode u Penhendl. Na taj način bi se rešili mnogih glavobolja.

— Verovatno je tako, Bredi. Ali, izgleda da je moja slabost što verujem ljudima kad nešto kažu i obećaju. Međutim, ja nisam taj koji ovde donosi odluke. Lorel je gazda. Ostavio nas je same zbog te drolje.

— Mi izgleda nismo ni za šta! — prostenja Bredi. — Imali smo šansu života, Džambo! I, mućak! Odneli su nam tako reći ispred nosa milione. Ogromne pare, čoveče! Ja ću napustiti bandu. To ću reći Lorelu čim se vrati ovde.

Razgovarali su dugo. Psovali su i žalili se na svoju zlu sudbinu.

Posebno su bili ljuti na Šejna koji je bio kriv što nisu stigli do miliona, već im je odveo i konje kako je Džambo kasnije primećio.

Posle izvesnog vremena Džambo je legao da spava.

Bredi nije mogao dugo da se smiri. Kada je zaspao već je svitala zora.

Sunce je već davno bilo nagnulo svoju rumenu okruglu glavu prema zapadu kad su stigli Lorel i ostala dvojica bandita.

Džambo i Bredi su stajali naslonjeni na lopate. Upravo su bili pokopali Čarlija.

Lorel je odmah osetio da se nešto dogodilo.

— Da li si pronašao Dženi? — upita Džambo tiho.

Jahači zaustaviše konje. Mek i Silvester sjahaše iz sedla. Lorel pogleda oštro debeljka.

— Ona se vratila u Amarilo — reče on. — A šta se ovde dogodilo?

Bredi i Džambo pogledaše jedan drugog.

— Dolazio je Šejn sa nekoliko revolveraša — slaga Bredi.

— Šejn? — iznenadi se Lorel.

Džambo klimnu glavom.

— Nema nikakve sumnje, to je bio Šejn! — potvrdi on.

— Čarli je bio na straži — objasni Bredi.

— On je mrtav čovek — uzdahnu Džambo. — Sahranili smo ga tamo iza kolibe.

Lorel sjaha.

— Da li vas dvojica komedijaša hoćete da mi kažete da su oni odveli Steringera sa sobom! — riknu on besno.

Prišao je vratima i otvorio ih. Zaista, Steringera nije bilo unutra.

Bredi i Džambo pogledaše jedan drugog.

Lorel se munjevitio okrete nazad.

— Kako je to moglo da se dogodi? — ciknu on.

— Došli su iz mraka — objašnjavao je Bredi. — Čarlija su tamo napred upucali. Zatim su onesvestili Džamba ovde ispred kolibe. Ja sam ugasio lampu. Otvorio sam vrata i promolio glavu da vidim šta se dogodilo. Istog trenutka spustilo se nešto teško na moju glavu. I mene su sredili.

Lorel se okrete prema debeljku.

— Otkud vas dvojica znate da je to bio Šejn? — upita on besno.

— Pa kako ne bih znao! — odvrati debeljko. — On je sa mnom razgovarao pre nego što me je tresnuo po glavi i onesvestio me. „Mi smo maršali Sjedinjenih Država“, tvrdio je on. Rekao mi je i to da sam uhapšen i da će se moje noge klatiti na vešalima. Hteo sam da pucam u njegov stomak, ali bio je brži. Dobio sam strahovit udarac i celu noć sam ležao ovde.

— To ipak nije moguće! — ciknu Mek ljutito.

— Da je Šejn maršal ili neka uhoda koji radi za vlast, to smo mi svi znali — reče Džambo. — To nam je Steringer rekao. Tom Šejnu nismo smeli verovati!

— I, šta sada da radimo? — upita Silvester. — Pokušajmo ipak da dođemo do tog novca. Šejn sigurno neće obavestiti Steringerove ljude o tome šta se dogodilo. Znači, oni neće saznati da nam je Steringer umakao.

To je već bila ideja!

Bredi, Džambo i Mek radožnalo pogledaše Lorela.

Ali, Lorelu se ta ideja nije dopala. On je pomislio na Dženi. Ta žena mu nikako nije izlazila iz pameti.

— Meni se tvoj predlog ne dopada, Silvestere! — promrmrlja on. — Ako nemamo Steringera, onda igra ne može da se nastavi.

— Znači, ti misliš da mi krenemo u poteru za Šejnom i da mu otmemo Steringera? — upita Bredi.

Lorel se osmehnu.

— Baš tako ćemo i uraditi — reče on. — A, kad uhvatimo tog kućkinog sina Šejna, raskomadaćemo ga kao izgladneli vuci. Neka sazna šta to znači izdati svoje drugare!

— Samo, gde da ga tražimo? — upita Mek, namrštivši se. Njemu se izgleda više dopala Silvesterova ideja. — Mogli su krenuti gde god su hteli. A, njihova prednost je velika.

Lorel se nasmeja.

— Ti si čuo u hotelu, zar ne Mek? — upita on brzo. — Nisi valjda sedeo na ušima! Dženi se vratila u Amarilo. A, zašto kad je celo vreme čekala Šejna? Ja tebi kažem: Šejn je nju poslao u Amarilo da ga tamo čeka.

Podigao je pogled.

— Vinućemo se u sedla i odmah ćemo odjahati tamo! — frknu on besno. — Ne smemo gubiti vreme.

— Ali, kad mi stignemo u Amarilo, Šejn više neće biti tamo sa Steringerom — reče Bredi.

— Ja to i ne očekujem — odvrati Lorel. — Mi nismo brzi kao vetar. Ali, u Amarilu ćemo saznati na koju stranu su odjahali. Dženi je sigurno razgovarala sa svojim šankistom. Dakle, napred! Sedlajte konje!

— Ali, ti kućkini sinovi su odveli sve konje! — ciknu Džambo piskavim glasom.

— Onda vas dvojica uzjašite pored Meka i Silvestera! — naredi Lorel. — Odjahaćemo do onog ranča i uzećemo dve životinje. Vi ponesite sedla.

Ponovo su se ponadali da taj veliki posao nije završen i da

se sve može završiti onako kako su i isplanirali. Bilo je potrebno samo da stignu Šejna i da mu otmu Steringera. Bili su odlučni da to moraju da učine, bez obzira koliko Šejn ima ljudi pored sebe. To Lorelu uopšte nije bilo važno. On je hteo ponovo da vrati Dženi. I bio je spreman da zakorači i u sam pakao da bi je odatle izvukao ako se tamo sakrila.

Nisu prošla ni dva minuta, a oni su jahali prema ranču na kome su mislili da će dobiti konje za one koji ih nisu imali.

XI

Psi su potrčali prema kapiji. Lajali su kada su primetili Henka Vorda koji je zaustavio konja ispred kapije.

Henk Vord je bio zaposlen na jednom od polja za bušenje nafte koje je pripadalo Steringeru. Bio je rukovodilac radova na bušenju. Zato su ga ljudi i pustili da uđe u dvorište.

— Da li je mister Finš u kući? — upita on pošto je proterao konja kroz kapiju.

— Mister Finš? — upita jedan od stražara. — Šta će vam on? — Finš je pokupio prnje pre nekoliko dana i više ga nema ovde.

— A ko je sada u kući i šta se ovde dogodilo? — upita Henk Vord. — Zašto je mister Steringer uhapšen?

Stražari se zgledaše.

— Ko vam je rekao da je mister Steringer uhapšen? — upita jedan od njih.

— Nije mi niko rekao, nego sam svojim očima video — odgovori Henk Vord. — Jutros na putu za Amarilo! Imao je lisice na rukama, a dvojica momaka koji su pratili mora da su maršali ili šerifi.

— Jeste li vi sigurni u to?

— Jesam! — potvrdi Vord. — Pa ja znam mister Steringera već deset godina.

— Pođite za mnom! — doviknu jedan momak i vinu se u sedlo. Odmah je poterao konja.

Henk Vord je krenuo za njim. Uskoro je njegov konj kasao pored stražarevog mrkova.

Stali su ispred velike kuće.

Stražar skoči s konja i utrča u veliku kuću. Henk Vord je ostao napolju.

— Vord je video mister Steringera na putu koji vodi u Amarilo! — doviknu stražar revolverašima.

— Mister Tragshore! — viknu stražar.

Henk Vord je ostao pored ulaznih vrata.

Revolveraši su ga gledali s nepoverenjem.

— Videli ste mister Steringera na putu koji vodi u Amarilo? — upita visoki plavi čovek. — A, kada?

— Jutros!

— Možda ste se ipak prevarili?

— Ne, nisam! — odvrati Vord odlučno. — Ja već godina-

ma radim kod mister Steringera i tu ne može biti nikakve zabune. To je bio on i niko drugi.

— Mister Vorde, dodite! — doviknu stražar odozgo sa stepenica.

Henk Vord se uputi na sprat.

Ispred njega je izišao Steringerov najbliži saradnik, Tragshor.

— Vi tvrdite da ste videli mister Steringera jutros na putu za Amarilo, zar ne? — upita stari čovek Vorda koji je već bio stigao do zadnje stepenice.

— To je tačno! — potvrdi Henk Vord. — Tu ne može biti nikakve zablude. Imao je lisice na rukama, a dva snažna čoveka koji su jahali pored njega ličili su mi na maršale ili šerife.

— A na koju stranu su se uputili? — upita Tragshor.

— Jahali su prema Amarilu, ser!

— Hvala vam, mister Vorde — reče stari čovek ljubazno. — Ja vam obećavam da će vas mister Steringer kasnije dobro nagraditi za ovo.

— Dajte znak za uzbunu, Bili! — obrati se on zatim jednom revolverašu. — Krećemo posle deset minuta.

Bili se naže preko ograde da izda naređenje onima dole. Ali ljudi su stajali na stepenicama i čuli su šta se razgovaralo gore.

— Uzbuna! — viknu Bili. — Već znate. Uzjahaćemo konje i polazak je za deset minuta.

Revolveraši potrčaše niz stepenice.

Bili potapša Vorda po ramenu.

— Danas ste upecali zlatnu ribicu, mister Vorde! — reče on i potrča niz stepenice.

Henk Vord se zbunjeno osmehnu.

A zatim je nastala opšta trka.

Jedan revolveraš je stao ispred ulaznih vrata s trubom u ruci. Dao je znak za uzbunu.

Prema kući su sa svih strana trčali revolveraši, čuvari i stražari.

Henk Vord je polako silazio niz stepenice. Ubrzo je ugledao Tragshora koji je žurio prema izlazu iz kuće. Za pojasom je imao neki veliki revolver. Vord nikad dosad nije video tog čoveka naoružanog.

Ispred kuće su se okupljali ljudi, vodeći osedlane konje za sobom. Vinuli su se u sedla i poterali konje. Tragshor je jahao na čelu.

Jedan od onih koji su ostali priđe Vordu.

— Mister Steringer nije uhapšen, već su ga odveli banditi objasni on Vordu.

— Šta? — upita iznenađeno Vord koji o tome nije ništa čuo.

— Zamislite, mister Vorde, ti nitkovi traže otkupninu za njega. Sedam miliona! Ali, sada će dobiti po ušima. Ni u snu ne bih pozeleo da se nađem u njihovoj koži.

— Ali ja sam pored mister Steringera video samo dva jahača — reče Vord iznenađeno.

— Tja, uspeali su da ga izvuku odavde! Kažem vam da su vremena sva gora.

Henk Vord je sačekao da se razide prašina. Zatim je prišao mestu gde se nalazi njegov konj i uzjahao ga.

Osmehnuo se zadovoljno. Rekli su mu „zlatna ribica“. Sedam miliona su tražili učenjivači! Ako Steringerovi ljudi uhvate te nitkove onda je on pomogao Steringeru da uštedi čitavu gomilu novaca. Onda bi Steringer njega trebalo stvarno bogato da nagradi.

Poterao je konja prema kapiji. Revolveraši su već bili nestali u daljini.

Deset hiljada dolara, razmišljao je Vord. To je već lepa suma. Ali, zar ipak nije bio suviše skroman? S obzirom na onih basnoslovnih sedam miliona on bi mirne duše mogao da olakša Steringera za sto hiljada.

E, to bi već bilo nešto. Mogao bi zauvek da napusti ovaj prijavljivi i smrdljivi posao koji sada radi. Odlučio je da traži sto hiljada dolara od Steringera.

XII

Šejn sjaha iz sedla ispred saluna „Kerol“. Bacio je uzde preko poprečne grede i ušao unutra.

Šankista iznenađeno podiže glavu. Iscerio se. Nije navikao da se ovako rano ovde pojavi neki gost.

— Vi ste, mister Šejne! — uzviknu on. Očigledno se obrađovao što pred sobom vidi visokog čoveka.

Rukovali su se.

— Da li je Dženi ovde? — upita Zapadnjak.

Čovek je razrogačio oči.

— Ali, zar ona nije s vama? — upita on kao da ne veruje da je čuo Šejново pitanje. — Otputovala je kočijama za Penhendl i zar se vi niste vraćali u Penhendl?

Zapadnjak udahnu duboko vazduh.

— Sinoć se vratila ovde — reče on.

— Onda mora da je negde tu, ali ja je nisam video — odvrati šankista brzo.

Šejn kucnu prstima po šanku i uputi se prema vratima.

— Jedno piće, Šejne! — doviknu šankista za njim.

Zapadnjak odmahnu rukom.

Izišao je na ulicu, prešao preko kolovoza i uputio se u salun „Blek Džek“.

Pukovnik je već bio odjahao sa Steringerom za Labok. Dogovorili su se da on tamo sačeka Šejna kod šerifa. Taj čovek je razumeo Zapadnjakovu želju da se pobrine o Dženi. Jedino ga je zamolio da povede sa sobom tog momka Cicero Britna, ako je moguće.

A, možda će to Zapadnjak i moći da učini!

Za „Blek Džek“ salun je bilo suviše rano. Kada je Zapadnjak ušao u prijemnu prostoriju u kojoj su se inače uvek nalazili momci u crnim odelima i pitali goste šta žele i u kojoj su slobodne devojke čekale muškarce željne zabave, tamo nije bilo nikoga.

Zapadnjak zaviri u jednu sobu za kockanje.

I tamo nije bilo nikoga. Stolice su još uvek stajale na stolovima.

Zapadnjak zatvori vrata i pogleda u sobu za rulet. Ušao je unutra i zatvorio vrata za sobom.

Iscerio se kada su se otvorila jedna vrata sa plavom trakom. Pojavila se jedna od devojaka saluna.

Na sebi je imala plavu kućnu haljinu, nije bila našminkana. Zevnula je i sklonila razbarušenu kosu sa čela.

Skoro da nije ni videla Zapadnjaka. Htela je da prođe pored njega.

Visoki čovek je uhvati za ruku.

— Ah — reče ona sa izrazom dosade na licu. — Vi ste jedan od onih koji su već tako rano gladni. Kod mene ništa! Ja sam tek uveče...

Zapadnjak je steže još jače.

— Hej, momče! — viknu ona ljutito. — Pusti me!

— Ja tražim onu novu — objasni joj Šejn. — Britn i Kolmen su je juče doveli ovamo iz Penhendla.

— Uvek nove! Da li si ti već sve nas ovde imao u krevetu? — upita ona i zabaci kosu unazad. — Ona još nije spala na tako niske grane. Uostalom, dućan je zatvoren i kako si uopšte ti uspeo da uđeš unutra?

— Vrata su otvorena. Gde mogu da nađem tu devojkicu? — upita Šejn i pusti njenu ruku.

Odmah je krenula.

— Ako si baš tako navalio, ja se brzo vraćam, momče. Uđi u moju sobu.

Zapadnjak je ponovo uhvati za ruku. Privukao je sebi.

— Govori tiho i odgovori na ono što sam te pitao, devojkicu. Inače, može ti se svašta dogoditi!

— Hej! Ja ću pozvati mladiće!

Zapadnjak je gurnu prema zidu i podiže je uvis.

— Moraš propevati! — ciknu on tiho.

Devojka se uplašila.

— Pa to bi... morao da pitaš Kolmena — mucala je ona. — Verovatno je smestio na spratu.

Zapadnjak je spusti na noge. Osmehnulo joj se i poljubio je.

— Ti si srce! — reče on tiho. — Doteraj se, večeras dolazim kod tebe.

— Nije mi nimalo stalo do toga — reče devojkica. — Ti si tako grub.

Krenula je prema vratima. Ali se odjednom okrenula.

— Predomisli sam se — reče ona i osmehnu se. — Ipak ću te čekati!

Izišla je iz prostorije.

Zapadnjak tiho priđe vratima gde je ona izišla. Otškrinuo ih je i pogledao za njom.

Ona je stajala u prijemnoj kancelariji ispred nekog muškarca i ljutito mahala rukama. Stalno je upirala prst u pravcu gde se nalazila soba za rulet.

Momak odlučno zakopča svoj sako.

Zapadnjak polako zatvori vrata i stade iza njih.

Kao neki razjareni snažni gorila, odlučan da tog ranog uljeza izbací iz saluna kao kofer, momak je snažno gurnuo vrata i ušao unutra.

Ali, zatim je zastao. Ispred njega se nalazila cev Šejnovog revolvera.

Zapadnjak kratko pogleda kroz vrata.

Devojka je bila nestala.

— Tražim Dženi Alderton! — reče Šejn. — Hajde vodíte me kod nje!

— Ko ste vi? — unita momak.

Zapadnjak nije ništa odgovorio. Namrštio se, i to je bilo dovoljno da momak shvati da tu nema šale!

— Ona je tamo gore — reče čovek. — Međutim, ona nije sama!

Okrenuo se prema stepenicama i koračao polako ispred Šejna.

Čovek je zatim krenuo prema jednim vratima. Ali, odjednom se okrenuo i pokušao da udari Zapadnjaka.

Šejn je bio brži. Njegov udarac odseo je na pravo mesto. Uspeo je da zadrži čoveka kako prilikom pada ne bi pravio buku.

U velikoj zgradi je bilo tiho.

Zapadnjak je pokušao da otvori vrata do kojih su došli. Ali, bila su zaključana. Međutim, ključ se nalazio spolja.

Šejn spusti čoveka da tiho klizne na pod i otključa vrata.

Dženi je ležala u krevetu. Bila je budna. Pored nje je ležao neki momak od oko četrdeset godina, divljeg izgleda i bradat. Hrkao je glasno.

Dženi se uplašeno trže kad je ugledala Zapadnjaka.

Šejn stavi prst na usta. Okrenuo se natrag u hodnik da uvuče onesvešćenog čoveka u sobu.

Međutim, bilo je već kasno. Na stepenicama je ugledao onu devojku i četvoricu muškaraca koji su gledali šta se dešava. Jedan od njih bio je Kolmen.

Zapadnjak se brzo vrati natrag u sobu gde se nalazila Dženi sa momkom divljeg izgleda.

Stvari su bile razbacane na sve strane. Njena i njegova odeća bila je na podu. Na sve strane.

Dženi skoči iz kreveta.

— Šejne! — šapnu ona. U njenim očima pojavile su se suze.

Bila je bez ikakve odeće na sebi. Naga. Pritrčala je i zagrlila ga.

Čovek se probudio. Ali, trgao se kad je ugledao Zapadnjaka.

— Ustani i potrudi se da se što pre izgubiš odavde! — naredi Zapadnjak oštro.

Čovek je oprezno ustao iz kreveta. Uzeo je neke svoje stvari, ali zatim se predomislio i iziurio napolje u hodnik.

Šejn je zaključao vrata za njim.

— Obuci se! — reče Šejn. — Ali brzo! Jer, inače nećemo moći da se izvučemo iz ovog gnezda.

Plakala je još uvek i drhtala celim telom.

Kada je obula cipele na vratima se čulo kucanje. Lagano, ali odlučno.

— Nastavi da se spremaš! — reče Šejn i izvadi revolver iz futrole. Prišao je vratima i otvorio ih.

U hodniku je stajao Cicero Britn.

Bio je obučen i doteran. Cilindar golubije boje i mali štap u ruci nisu nedostajali.

Ali, sada na stepenicama nije bilo samo četiri momka, nego njih desetak spremnih za kavgu. Bili su naslonjeni leđima na ogradu i čekali trenutak okršaja.

— Opet ste došli da odvedete ono što pripada meni, Šejne! — reče Cicero Britn mirno.

Zapadnjakov revolver se munjevito stvorio ispred njegovog nosa.

— Kažite ovim tipovima da se gube odavde i uđite unutra! — predloži Zapadnjak.

Pogledali su jedan drugom u oči.

— Hoćete li? — promrmlja Šejn.

Cicero Britn okrete glavu u stranu.

— Sve je u redu, ljudi! — doviknu on. — Možete ići!

Zapadnjak ga ugura unutra u sobu. Pretražio je njegovu odeću i uzeo mu dva mala revolvera iz sakoa.

— Nemate nikakve šanse da se izvučete odavde iz moje kuće — frknu Britn. — Pogotovu ne tako što ćete uzeti ono što je moje. I nemojte uobražavati da ćete ovog puta proći samo sa nekoliko modrica. Biće tu nešto još gore!

— Da li si spremna, Dženi? — upita Zapadnjak.

— Imaćete tu devojkicu na savesti, Šejne!

Dženi klimnu glavom i ustade.

Zapadnjak uhvati Britna za kragnu. Okrenuo ga je i naslonio cev revolvera na njegov vrat.

— Ti ćeš sada sasvim jednostavno sići niz stepenice dole, Dženi! — naredi Šejn blagim glasom. — Zatim ćeš izići iz ove kuće. Razumeš?

— Dobro, Šejne.

— Idi u tvoj salun! — doviknu Zapadnjak za njom. — Ja sam ispred njega ostavio moga konja. Doći ću brzo.

Dženi se okrenula. Ponovo je drhtala od straha.

— Odlazi! — reče Šejn mirno. — Ništa ne može da ti se dogodi. Ja ću s njim ostati ovde sve dok ti ne izađeš iz kuće. Hajde, Kreni! Molim te!

Dženi je izišla iz prostorije. Ali, zastala je na vratima.

Zapadnjak gurnu Britna preko praga.

— Odlazi, Dženi! — viknu on tako da su i ti nitkovi tamo napolju koje nije video mogli da čuju njegov glas. — Silazi slobodno niz stepenice. Ništa ti se neće dogoditi. Ne boj se. Britn je taj koji bi trebalo da se boji. Ako ti se neko približi, ja ću njemu zavrnuti šiju.

Dženi je nastavila da korača dalje. Na stepenicama se još jednom okrenula. U njenom pogledu jasno se videlo da se boji. Ipak, sišla je dole.

— Ovo ćete mi platiti, Britne! — režao je Zapadnjak.

Cicero Britn je ćutao. Otpratio je pogledom Dženi i kad je ona izašla na ulicu on se nasmejao.

— E, tako! — reče Šejn. — A sada smo mi na redu. Budite pametni, Britne! Ako neko od vaših ljudi krene za njom ja ću vam prosvirati metak kroz ćelo.

— Mnogo prićate! — reče Britn podrugljivo.

Zapadnjak nije mogao, a da se ne divi hladnokrvnosti tog ćoveka. Pravi pravcati lešinar!

Polako su krenuli.

Zapadnjak je s Britnom bio stigao do poslednje stepenice kad je ćuo neki neobićan šum na spratu. Sagnuo se munjevito sa Britnom.

Tamo gore pored ograde stajao je Kejt Kolmen raširenih nogu, nagnut napred. Revolver je držao u obe ruke da bi mogao taćno da nanišani.

Šejn je odmah povukao obarać.

Teško olovno zrno odgurnulo je Kolmena nazad. Njegove kugle nisu pogodile Šejna.

Kolmen pad ne pod. Njegov revolver otkotrlja se niz stepenice i zaustavi se ispred nogu Britna i Šejna.

Cicero Britn je zbunjeno gledao gore.

— Upucali ste ga! — ciknu on i pogleda Šejnu u oći.

— Nisam imao drugog izbora! — odvrati Zapadnjak.

Krenuli su dalje. Stepenicu po stepenicu.

Ali, ne lezi vraće! Odjeknuše pucnji i odozgo i odozdo. Vatreći štapovi zaparaše vazduh.

Zapadnjak se baci prema zidu. Povukao je i Britna za sobom.

Pucnjava prestade.

Zapadnjaku je bilo jasno da sada mora biti jako brz ako ćeli da iznese živu glavu iz ove kuće.

Cicero Britn se opustio. Izgleda da je bio mrtav ćovek.

Zapadnjak ispusti mlitavo telo Britna i skoći dole u salu za primanje.

Prevrnuo se nekoliko puta u stranu i sada više niko nije mogao da ga pogodi. A on je neprestano pućao u ljude koji su bili rasporećeni u sali i osuli paljbu na njega.

Jednog od njih Zapadnjak je pogodio u ruku, drugom je ispao „kolt” iz ruke, a trećeg je oborio taćnim pogotkom.

Ćetvrti ćovek skoći prema jednim vratima. Otvorio ih je brzo i nestao.

Zapadnjakova kugla zabi se u stub.

Odozgo se ćuo bat koraka.

Zapadnjak je lećao ispod prozora koji se nalazio pored vrata. Odjednom je podigao brzo levu ruku ispred lica, a desnu oko vrata i bacio se kroz prozor.

Staklo se razbi. Komadi poleteše na sve strane.

Prolaznici su zbunjeno gledali šta se to dogodio.

Zapadnjak se našao na nogama i uspravio se pored prozora. U njegovoj ruci našao se „kolt” koga je sada ponovo napunio.

Dotrćali su ljudi s pućkama u rukama.

Zapadnjak je odmah primetio zvezde na njihovim reverima. Znači, šerif i njegovi pomoćnici. Bilo ih je ukupno pet.

— Šta se ovde dogodilo? — upita šerif Amarila. — Sklanjajte revolver!

Šejn je i dalje punio svoj revolver.

Šerif, neki stariji čovek, prišao mu je i stavio cev svoga revolvera na Zapadnjakova rebra. Njegovi pomoćnici otrčaše u „Blek Džek” salun.

— Ja sam oдавде izvukao Dženi Alderton, vlasnicu saluna „Kerol” — reče Šejn i vrati revolver u futrolu. — Ako vama nije poznato kako te devojke primoravaju da se bave tim poslom onda uđite unutra i raspitajte se kod njih. Verujem da ćete biti iznenađeni.

— Dženi Alderton? — upita šerif.

— Da — odgovori Zapadnjak brzo. — Nju je ovamo doveo lično Britn!

Šerif je zurio u njega. Zatim je odjednom skočio i potrčao za svojim ljudima.

Zapadnjak ga otorati pogledom. Opipao je svoje ruke i lice, a zatim se uputio preko ulice u salun Dženi Alderton.

Njegov konj nalazio se još uvek ispred vrata.

XIII

Šankista je razrogačio oči. U međuvremenu su bili došli i gosti.

Petorica! Lorel i njegovi momci!

Džambo je stajao pored šanka. Lorel je sedeo za jednim stolom na sredini saluna. Silvester i Mek su se nalazili na drugoj strani prostorije, između prozora.

Svi su držali revolvere u rukama, a cevi su bile uperene prema ulaznim vratima.

Dženi nije bila u sobi. Nedostajao je i Bredi.

Ali, ubrzo je on izišao iz sobe koja je pripadala Dženi. Pokušao je na silu da zaključa vrata.

— Neka Dženi slobodno uđe! — reče Lorel mirno. Gledao je Zapadnjaka.

Bredi se skloni u stranu. Dženi uđe u salun. Ali, malo je zastala na vratima kada je ugledala Šejna.

— Za ime boga! — huknu ona očajno.

— Da! — frknu Lorel! — Tom tvom dugajliji ćemo natrljati nos i poslaćemo ga na onaj svet. Neka malo vidi kako je tamo! Dženi pritrča do njegovog stola.

— Lorele, molim te, nemoj! — reče ona i uhvati ga za ruku u kojoj je vođa bande držao revolver. Klekla je ispred njega.

Lorel nije uopšte obratio pažnju na nju. Gledao je Šejna.

— Gde je Steringer? — upita on. — Gukni već jednom!

— Molim te, Lorele! — ciknu Dženi. — Ti ne znaš šta se dogodilo sa mnom. Šejn je moj spasilac. Doveo me je sada iz saluna „Blek Džek”? Razumeš li?

— Onamo ti je i mesto — odvрати Lorel hladno. — Zar nećeš da odgovoriš, Šejne?

— Steringera više ne možete stići — reče Zapadnjak i odmahnu glavom. — Odveden je u Denver i tamo će mu biti suđeno.

Denver se nalazi na severu. A, pukovnik Monetel je sa Steringerom odjahao prema jugu. Zapadnjak nije rekao istinu i time je stavio na kocku i svoj život. Mogao je da puca, ali pored Lorela je klešila Dženi. Bojao se da je ne pogodi.

Lorel se isceri.

— Stići ćemo ga do Denvera, pa da je vetar! — ciknu on.

Dženi odjednom ustade i potrča prema Šejnu. Uz put je oborila nekoliko stolica. Stala je ispred Zapadnjaka i raširila ruke.

— Prvo ćeš morati da upucaš mene, Lorele! — ciknu ona.

Lorel se nasloni na lakat. Uperio je cev revolvera u nju.

— Možda ću to i učiniti! — huknu on.

Njegovi drugari su ga iznenađeno pogledali.

— Šejn nam je ispred nosa odneo jedan jako povoljan posao od koga je trebalo da dobijemo milione, Dženi! — reče Lorel grubo. — Tu praštanja nema. Zato, sklanjaj se u stranu. Inače, pucaću stvarno u tebe!

— Ako je tako, onda ubij mene! — ciknu ona.

Lorelove oči sevnuše.

— Zar ćeš ti to da dozvoliš, Šejne? — upita on. — Ti mi više nećeš umaći. A ako ona pristane...

Vratio je palcem natrag okidač.

— Da li misliš ovako, Šejne?

— Molim te da izađeš iz saluna, Dženi! — reče Šejn tiho.

— Ne! — odgovori devojka odlučno. — Ostajem ovde da stojim ispred tebe. A, taj šašavi momak neka se odluči, ili će pucati ili neće!

— Brojaću do tri! — reče Lorel otegnutim glasom.

— Lorele! — viknu Džambo piskavim glasom. — Ti to nećeš učiniti i...

— Hoću! — prekide ga Lorel. — Pucaću!

Pogledao je Dženi.

— Nije mi više potrebna! — nastavi Lorel mirno. — U srcu sam se već od nje rastao, a to nešto znači.

Njegovi ljudi se zgledaše.

— Pa stalno smo morali da ti je ponovo vraćamo! — reče Bredi. — Jednom ja. Drugi put drugi i tako redom.

— Da li ti sediš na ušima, Bredi? — upita Lorel. — Čuo si šta sam rekao. Moje srce ne želi više tu ženu. Ona mi više ništa ne znači!

Lorelov revolver prasnu.

Zrno prohuja pored Dženi i Šejna i razbi staklo na vratima. Dženi kriknu.

— Lorele! — povikaše ljudi.

— To je bila prva opomena — reče Lorel kratko. Seo je i naslonio laktove ponovo na sto.

— Izlazi odavde, Dženi, ako boga znaš! — prošaputa Zapadnjak. — Pucaće u tebe!

— Neće! — šapnu ona tiho. — Poznajem ja njega dobro.

— Ne poznaješ! — ciknu Lorel.

— Ako hoćeš, ja ću sada odmah da se vratim s tobom u San Antonio, Lorele — reče Dženi.

— Nije potrebno! — viknuo je on i ponovo pritisnuo obarač na revolveru.

Kugla flijuknu pored Dženi i Šejna.

Svi su zbunjeno gledali u nekađšnjeg momka mlađe Dženi.

On je ponovo naslonio lakat na sto. Podigao je cev revolvra uvis, a zatim se otvor gvoždurije polako spuštao naniže. Pogledao je u lepo lice Dženi Alderton.

— To je bio drugi pucanj opomenel! — ciknu on.

— Pucaj! — viknu Dženi. — Slobodno pucaj! Ja se neću skloniti od Šejna.

Bila je sigurna da Lorel neće pucati. Ali, Zapadnjak je mislio drukčije. Bio je spreman da svakog trenutka gurne devojku u stranu.

Tog trenutka začuo se topot konjskih kopita na pločniku.

U salun su utrčali ljudi sa revolverima u rukama. Bio je to bradati šerif sa svojim ljudima.

— Odložite revolvere! — naredi bradati stari čovek.

Lorelovi ljudi su bili iznenađeni. Zbunjeno su pogledali jedan u drugog.

Lorel baci revolver na sto. I ostali su učinili isto.

— Hej, Lorele! — doviknu šerif ljutito. — Zar onaj debeljko nije više s vama?

— Džambo! — odvrati Lorel. Odmahnuo je glavom. — Pa njega su upucali pre nedelju dana u Penhendiu. U pitanju je bila neka žena. Znaš ga kakav je. Mi smo svi znali da će se to jednog dana dogoditi. Zar ne, momci?

Okrenuo se prema svojim drugarima. Oni su potvrdno klimali glavama.

Zapadnjak je tek tada primetio da među njima nema debelog Džamba. Ipak, primetio je da se debeljko sakrio ispod šanka.

— Zašto se ovde pucalo? — upita šerif i uperi pogled u Zapadnjaka. — Zar ste vi želeli da i odavde odvedete Dženi Alderton, momče?

Dženi tek sada spusti ruke.

Lorel ustade.

— Hajdemo, momci! — reče on. — Ovde nešto smrdi. Bedan lokal!

— Sačekajte! — doviknu šerif. — Najpre treba da odgovorite ko je ovde pucao!

Lorel pokaza rukama u pravcu gde se nalazilo razbijeno staklo.

— Onamo se nalazila jedna velika zunzara — reče on i isceri se. — Toliko je bila dosadna da sam morao da pucam. Dva puta, šerife. Verovali vi u to ili ne, ja sam je pogodio. Hajde, ljudi, krećemo. Ovde stvarno ima velikih muva!

Ustao je i krenuo prema vratima. Mek, Silvester i Bredi pođoše za njim.

— Samo trenutak! — reče šerif oštro i ispruži ruku prema banditima. — Ja bih želeo da saznam od vas, mis Alderton, šta se dogodilo ovde, a i pre toga u salunu „Blek Džek“. Da li su vas zaista ovi ljudi terali da radite tamo?

Ona potvrdno klimnu glavom.

— A ovde?

— Zunzara! — frknu Lorel. — To je ipak tačno, Dženi!

Devojka pogleda Zapadnjaka. Međutim, Šejnu ni na kraj pameti nije palo da šerifu objašnjava da su Lorel i njegovi ljudi oteli Steringera i da tog čoveka sada pukovnik vodi za Labok.

Dženi klimnu glavom prema šerifu.

— Dodite bliže, mis Alderton! — reče šerif. — A i vi mister! Kako se zovete?

— Šejn!

Šerif se skloni u stranu i mahnu Lorelovim ljudima koji su odmah krenuli da bi što pre napustili salun.

Napolju u sumraku odjeknu topot kopita. Lorel prvi kroči preko praga. Međutim, vratio se odmah nazad.

— Popićemo ovde još po jedan viski, momci! — reče on i priđe šanku. Povukao je Bredija i Meka za sobom.

Silvester pogleda na ulicu.

Kolovozom je jahalo oko dvadesetak konjanika.

Šerif istrča napolje na ulicu. Njegovi pomoćnici su potrčali prema vratima.

Dvadesetak Steringerovih jahača projurili su pored saluna Dženi Alderton. Na čelu se nalazio Tragsor.

Lorel i Šejn pogledaše jedan drugog.

Mek je prvi potrčao prema zadnjim vratima. Lorelovi ljudi su se brzo izgubili istim putem. Poslednji je bio debeli Džambo koji je trčao iza Lorela.

Steringerovi jahači stadoše ispred šerifove kancelarije.

— Mister Tragsore! — dčviknu šerif. Potrčao je napolje. Za njim su krenuli i njegovi pomoćnici.

Uskoro su u salunu ostali sami Dženi, Šejn i šankista.

Dženi je zagrllila Zapadnjaka i počela da plače.

— Šejne — reče ona — da li je najzad sve prošlo?

Zapadnjak je privuče sebi.

Šankista iziđe kroz zadnja vrata. Ubrzo se vratio.

— Lorel i njegovi ljudi napuštaju grad — obavesti ih on. — Jašu ka severu.

Otvorio je vrata prema ulici.

— Da li Lorel jaše prema Denveru? — upita on.

— Nadam se da je tako — odgovori Zapadnjak. — To je dugačak put i on će tebe uz put zaboraviti.

Dženi se osmehnula. Kako da joj objasni da odmah mora da uzjaše konja i krene odavde?

— Hajde sa mnom, Šejne! — reče ona. — Idemo u moju sobu.

Zapadnjak je još više steže.

— Šejne! — dčviknu šankista. — Oni zovu vas i svi su se uputili ovamo!

Šejn se začas stvorio pored vrata.

Zaista, stvarno su prema salunu jurili Steringerovi ljudi. Ispred njih se nalazio bradati šerif!

— Šejne, čekajte! — dčviknu šerif. — Stojte!

Padoše pucnji. Neki Steringerovi ljudi su uputili olovne kugle u vazduh.

Međutim, Zapadnjak se već nalazio pored svoga mrkova. Vinuo se u sedlo i poterao konja.

Odjeknuše pucnji iz revolvera i pušaka. Olovne kugle su zviždale pored Zapadnjaka.

— Šejne! — doviknu Dženi prodornim glasom. Ona je sa svojim šankistom bila izišla iz saluna i gledala okolo.

Šejn je galopirao dalje. Prolaznici su uplašeno bežali sa kolovoza.

Zapadnjak je pogledao preko ramena.

Šerif i ostali ljudi trčali su prema svojim konjima.

Zapadnjak skrenu mrkova u ulicu koja je vodila prema istoku. Imao je još toliko vremena da vidi petoricu jahača koji su u galopu bežali iz grada.

Lorel i njegovi ljudi!

Zapadnjak potera konja za njima. Kada je prolazio pored poslednjih kuća pogledao je nazad.

Iza njega su jurili konjanici. Neki od njih su pucali u vazduh.

Zapadnjak potera brže svoga mrkova.

Lorel i njegovi ljudi okrenuli su uzde svojih konja prema severu i ubrzo su nestali između tornjeva za bušenje nafte.

Iza Zapadnjaka se nalazila potera. Ispred njega banditi koje je izgubio iz vida.

Visoki čovek je nastavio da jaše dalje.

Ubrzo je ipak ugledao Lorela i njegove bandite.

Bili su se zaustavili na jednom brdu na severozapadu. Mogli su da se vide i iz daljine.

Zapadnjak povuče uzde svoga mrkova.

Sjahao je s konja, a zatim poveo konja iza jedne barake. Vezao ga je.

Zabacio je šešir i krenuo prema grupi radnika koji su bili zauzeti svojim poslom na tornju i nisu ga ni primetili.

Šejn je za trenutak stao, a zatim je krenuo uz stepenice. Tek tada su dva radnika zastali i uperili svoje poglede u njega. Zapadnjak mahnu rukom.

— Koji je ovo toranj? — upita on.

Jedan čovek podiže obrve.

— Zašto to pitate? Pa jasno, to je moj toranj! — reče on ponosno. — Zovem se Džo Bendikt!

Prvi jahači prodoše pored šupe. Na tornjeve uopšte nisu obratili pažnju.

Izgleda da su primetili Lorela i njegove momke i sada su jurili da ih sustignu.

Čovek uperi svoj pogled prema jahačima. A zatim se okrenuo prema Zapadnjaku.

— Da li vi pripadate Steringerovim revolverašima? — upita on namrštivši se.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Ne! — odgovori on. — Ja sam prihvatio posao kod Rokerfilda. Da li vi znate gde se nalaze polja na kojima on buši naftu negde ovde?

Čovek odmahnu glavom.

— Rokerfild? — upita on iznenađeno. — Ja prvi put čujem za to ime.

Šejn za trenutak pogleda prema šupi.

Prošli su i poslednji jahači.

Zahvalio je naftašima i vratio se do mesta gde se nalazio njegov mrkov.

Kada se smrklo on se sporednim stazama vratio ponovo u grad.

Sjahao je iza saluna lepe Dženi.

Kucnuo je i devojka je odmah otvorila. Izgleda da ga je očekivala.

Osmehnula se i bacila se u naručje visokog čoveka.

Zapadnjak je podiže uvis. Uneo je unutra i zatvorio vrata za sobom.

U hodniku je bilo mračno.

Stali su i počeli da se ljube. Obrazi devojke su goreli.

— Pričekaj! — šapnu ona.

Prišla je vratima, ušla u salun i vratila se posle jedne minute.

Zapadnjak je hteo da upali šibicu.

— Molim te, nemoj! — reče ona.

Prišla mu je blizu.

— Samo sam rekla šankisti da se večeras više neću pojavljivati u salunu — reče ona tiho.

Ušli su u njenu sobu.

Zapadnjak je počeo polako da skida odeću s nje.

Uzdahnula je kad su njegove snažne ruke dodirnule njeno nago telo.

— Volim te, Šejne! — šaputala je ona.

Zapadnjak je odnese na krevet.

Odozdo iz saluna dopirala je galama do njihovih ušiju. Ali, to im nimalo nije smetalo.

Šejn stavi revolver na stolicu. Počeo je da se skida. Međutim, setio se da nije zaključao vrata.

Mada je bio mrak, on se brzo snašao i ubrzo je i ključ u bravi bio okrenut.

Zapadnjak je skinuo sa sebe i preostali deo odeće.

Prišao je krevetu.

Devojka je osetila miris njegovog nagog tela. Ispružila je ruke i dodirnula njegove snažne mišiće.

Zapadnjak se nagnu i uhvati njene čvrste grudí. Čulo se samo jedno „ah” i ona ga povuče prema sebi.

Šejnova ruka klizila je preko njene glatke kože.

Izgledalo je kao da ništa više na ovom svetu ne postoji. Kao da je ova noć stvorena za njih dvoje.

Devojka je bila vatrena. Nije pružila otpor Šejnu kada je uzeo u naručje, ali je zato kasnije njeno telo toliko uzbudilo Šejna da je nastavio da je miluje sve dok nije zaspala.

Zapadnjak je još izvesno vreme ostao budan.

Međutim, nije mnogo mislio na ono što mu sutra predstoji. Važnije su mu bile obline mlade devojke koja je ležala pored njega.

Stavio je svoju ruku na njenu butinu.

Uskoro je i on zaspao.

Bilo je već podne kada je Šejn sa Dženi izišao iz kuće i uputio se prema svom mrkovu.

Nije voleo ristanke i zato je brzo poljubio Dženi, vinuo se u sedlo i poterao konja prema južnom delu grada.

Dženi ga je otpratila pogledom i mahala mu sve dok joj se nije izgubio iz vida.

Zapadnjak potera mrkova brzo.

Nije ga grizla savest zbog pukovnika. Uostalom, on je bio taj koji je uputio na lažan put ljude koji su želeli da uhvate Steringera.

Pukovnik je odjurio kao oluja. Tek u Laboku je Šejn uspeo da ga stigne.

Na željezničkoj stanici!

Jedan voz je stajao na peronu spreman da svakog trenutka krene. Zapadnjak je imao nameru da ode u šerifovu kancelariju, ali jednog momenta je ugledao kola za zatvorenike ispred kojih je stajao šerif. Tu je bio i pukovnik.

Zapadnjak potera mrkova brže. Zauštavao ga je i kliznuo iz sedla. Mahao je.

Međutim, pukovnik ga nije primetio. Ušao je u vagon.

Voz krenu.

— Hej! — doviknu Šejn.

Niko ga nije čuo.

Zapadnjak opsova.

Uzeo je težak paket sa stvarima i potrčao za vozom.

Šerif mu je prilazio. Gledao ga je zbunjeno.

— Pobrinite se o mom konju, šerife! — reče Zapadnjak i nastavio da trči.

Zapadnjak je nastavio da trči. Putnici su gledali kroz prozore i smejali se. Neki su izišli i stali na stepeniće da bi pomogli Šejnu.

Međutim, Šejn je nastavio da trči pored vagona.

Još dva koraka i stigao je do vagona za zatvorenike.

Bacio je stvari na platformu i uhvatio se za šipku.

Bio je na izmaku snaga.

Ispred njega se otvoriše jedna vrata i neki čovek izađe napolje

Zapadnjak podiže glavu. Pukovnik Monetel!

— Da li ste vi pali s neba, Šejne? — upita on.

Zapadnjak je već bio stao čvrsto na noge. Skinuo je šešir i iscerio se.

— Da li je kod vas sve u redu? — upita on pukovnika.

— Šta da vam kažem? — odvrati pukovnik. — Skoro da sam mogao da otputujem bez vas. U poslednjem trenutku ste stigli.

Okrenuo se i vratio se nazad u vagon.

Zapadnjak uze svoje stvari i pođe za njim.

U vagonu je bilo osam čelija. Samo u jednoj se nalazio čovek.

Bio je to Džesamin Steringer koji je ljutito gledao Zapadnjaka.

Njihovi pogledi su se sreli. Steringer okrenu glavu na drugu stranu.

Pukovnik sede napred na klupu pored pokretnih vrata.

Zapadnjak najpre smesti svoje stvari. Zatim je seo prekoputa pukovnika.

Ispričao mu je šta se sve dogodilo u Amarilu.

Pukovnik uzdahnu i namršti se.

Odveli su Steringera do Ostina.

Tamo mu je i bilo suđeno za ono što je uradio. Međutim, u to vreme Šejn i pukovnik su se već nalazili na putu za Denver.

XV

Pukim slučajem Šejn se četiri godine kasnije vratio u Amarilo. Svratio je u salun „Kerol”. Šankista je još uvek bio tu. On je u međuvremenu postao vlasnik saluna. Ispričao mu je da se Dženi pre godinu dana udala i preselila u Hjuston.

— Zar se nije udala za svog momka, Lorela? — upita Šejn. Šankista odmahnu glavom.

— Tog čoveka više nikad nismo videli, Šejne. Ako je tačno ono što sam čuo, on je nastradao negde gore u brdima iznad naftonosnih polja. Još onda! A, izgleda i njegovi drugari.

— Da popijemo nešto, mister Šejne? — upita šankista.

Zapadnjak se osmehnu. Pomislio je na Dženi. Kako li izgleda kao udata žena?

— Popićemo, prijatelju! — reče Šejn i protrlja rukom svoje čelo. — Da nazdravimo starim vremenima.

— K R A J —

patuljci

iz zemlje čudesa
pripremili su za vas brojne nagrade!

Glavna nagrada je automobil YUGO-A!

Očekuju vas i druge vredne nagrade:
tri mopeda TOMOS-A3 ML, dva televizora u boji,
pet kompjutera, deset bicikla, 200 majica
sa likovima patuljaka i 1000 bedževa!

